

D 20686 E

DEN*danske***STJERNE**
NR. 1 · JANUAR 1968 · 117. ÅRGANG

DET INSPIRERENDE BUDSKAB

AF PRÆSIDENT N. ELDON TANNER

Anden rådgiver

i Det første Præsidentskab

Mange hævder, at vi ikke kan være ærlige og konkurrere, at vi ikke kan elske vore medmennesker som os selv, uden at de benytter sig af det, og at vi ikke kan anvende Evangeliets principper, når vi har med andre nationer at gøre.

Der er også nogle, som påstår, at Evangeliet er gammeldags, at menneskerne gennem videnskabelig udvikling bliver mere og mere selvtilstrækkelige og ikke behøver at sætte deres lid til Gud. Andre hævder, at Evangeliet er altfor begrænsende, at det tager vor frihed bort, og at vi ikke kan nyde fordelene ved en omfattende uddannelse, acceptere videnskabelige sandheder og deltage i værdifulde samfundsaktiviteter.

Dette passer bare ikke. Vi ved, at Herren har givet os jorden og alt, hvad der findes på den, for at vi kan bruge den og have gavn af den. Vi har fået at vide, at vi skal underkaste os jorden. Som medlemmer af Kirken opmuntres vi til at skaffe os en uddannelse, lære alt hvad vi kan, forberede os til at indtage vore pladser i verden, og bidrage efter vor bedste evne til menneskehedens lykke og gavn.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 1 - Januar 1968 - 117. Årg.

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu
Kristi Kirke af Sidste Dages
Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet \$ 3.- pr. halvår, \$ 5.- for et helt år. I lossalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inkl. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M.,
Deutschland

Layout og illustrationer:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

INDHOLD

Hvorfor uddannelse?

Af Præsident David O. McKay	3
Et budskab til forældrerne	
Af Don L. Christensen	5
Ezekias's tunnel. Af Doyle L. Green	7
Nauvoo's restaurering	
Af dr. J. LeRoy Kimball	12
Vær trøstet. Af Marion D. Hanks	15
Herren kan regne med Don	
Frå det Præsiderende Biskopråd	18

Hjælpeforening

Orkidéer i køkkenet	
Af Elsie Sim Hansen	20
Et stykke legetøj, han vil sætte pris på	
Af June F. Krambule	21

Ungdomssiderne

Tro på Gud. Af Loye Wright	22
Blind. Af Suzanne Eyestone	24

Søndagsskole

„Den gyldne regel“ i undervisningen	
Af Peter J. Dyson	26
Nadververs for januar måned	26
Skal — skal ikke? Af Laurence Lyon	28
En lærers ansvar	
Af Præsident David O. McKay	28

Børnens Sider

Man kan aldrig være sikker på kålorme	
Af Helen Roney Sattler	1

Fort omslag:

Dette billede af kunstneren Dale Kilbourn viser Profeten Esajas (som holder en fakkell) og kong Ezekias dybt nede i en tunnel under Jerusalem, medens de ser på en håndværker, som lægger sidste hånd på det, der skulle blive kendt som Siloam-inskriptionen, som fortæller historien om, hvorledes tunnellen blev gravet. Læs hele historien på side 7.

HVORFOR UDDANNELSE?

AF PRÆSIDENT DAVID O. MCKAY

En af Kirkens fundamentale lærdomme er, at frelse afhænger af kundskab, for „det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed.“ (L. & P. 131: 6). „... om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv.“ (L. & P. 130:19).

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige går ind for uddannelse. Selve formålet med dens organisation er at udbrede sandheden blandt menneskene. Kirkens medlemmer formaner til at erhverve sig lærdom ved studium og også ved tro og bøn, og at søge efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt. I denne søgen efter sandheden er de ikke begrænset til snævre dogmatiske grænser eller trosbekendelser, men er frit stillet til at begive sig ind i det uendeliges riger.

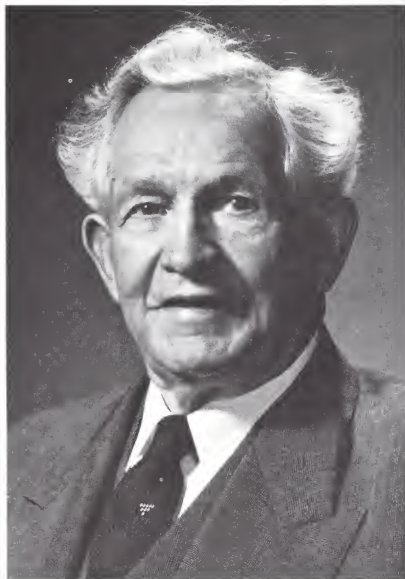
At opnå viden er én ting, og at anvende den noget andet. Visdom er den rette anvendelse af kundskab til at udvikle en ædel og gudlignende karakter. Et menneske kan måske være i besiddelse af indgående viden om historie og matematik; han er måske en autoritet inden for fysiologi, biologi eller astronomi. Han ved måske alt, hvad der nogensinde er blevet opdaget angående almindelig videnskab og naturvidenskab, men hvis han ikke, med denne viden, har den sjælens ædelhed, som tilskynder ham til at om-

gås retfærdigt med sine medmennesker og til at udvise dyd og ærlighed, er han ikke et virkeligt uddannet menneske.

Formålene med uddannelse er at udvikle en tankestructur og forbedre menneskelige forhold. Formålet med uddannelse er at udvikle sådanne hjælpkilder hos den, der studerer, at det vil bidrage til hans velbefindende så længe livet varer, ja endda i det evige liv. Hensigten med uddannelse er også at udvikle evnen til selvbeherskelse, således at den der studerer, aldrig vil blive slave af nydelse eller andre svagheder, og at udvikle stærk manddom og smuk kvindelighed. I sandhed, et folks største aktiv er dets pletfri manddom og rene kvindelighed.

Hvad er da sand uddannelse? Det er at vække kærlighed til sandheden, at udvikle den rette sans for pligt, at åbne sjælens øjne for livets store formål og slutning. Det er ikke så meget at give ord som tanker, ikke blot grundsætninger så meget som livsprincipper. Det er ikke at lære den enkelte at elske det gode for sin egen skyld; det er at lære ham at elske det gode for det godes egen skyld, at være dydig i handling, fordi han er det i hjertet, og at elske og tjene Gud i højeste grad, ikke af frygt, men af glæde over Hans fuldendte karakter.

Karakteren er målet for sand uddannelse, og videnskab, historie og litteratur er blot midler, der

bruges til at nå det ønskede mål. Karakter er ikke resultatet af tilfældigheder, men af vedvarende retskaffen tænke måde og handle måde.

Sand uddannelse søger at gøre mænd og kvinder ikke blot til gode matematikere, dygtige sprogforskere, grundige videnskabsmænd, eller strålende litterære lys, men også til ærlige mennesker med dydighed, mådeholdenhed og broderlig kærlighed. Den søger at skabe mænd og kvinder, som priser sandheden, retfærdigheden, visdommen, godgørelsen og selvbeherskelsen som de bedste ting man kan opnå i et succesrigt liv.

Jeg ser på alle dem, der tager imod sand uddannelse, som personer og grupper, der udstråler en indflydelse som gør uvidenhedens, mistænksomhedens, hadets, bigotteriets, griskhedens og begær-

lighedens mørke, som vedbliver at indhylle menneskenes liv i mørke, mindre tæt og uvirksomt.

Uddannelse er en investering, ikke en udgift. Den kan blive en investering ikke blot for tid, men også for evighed. „Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen.“ (L. & P. 130:18).

Menneskenes liv bliver vejvisere for os, viser os den vej som enten fører til et nyttigt og lykkeligt liv eller til et egenkærligt og elendigt liv. Det er derfor vigtigt, at vi, både i livet og i bøgerne, søger de bedste og ædleste mænds og kvinders selskab.

Mine unge venner, I der studerer i Kirken: Vælg det allerstørste formål med sand uddannelse, og må I opnå det, når I søger jeres uddannelse i skolen, i gymnasiet eller det universitet I selv vælger!

Vi trænger til barmhjertighed — så lad os være barmhjertige. Vi trænger til næstekærlighed, så lad os vise næstekærlighed. Vi trænger til tilgivelse, så lad os tilgive. Lad os gøre mod andre, som vi vil, at de skal gøre imod os. Lad os byde det nye år velkommen og indvie det til vore største bestræbelser, vor mest loyale tjeneste, vor kærlighed og barmhjertighed mod næsten, og yde vor støtte til hele menneskeheden lykke og velfærd. —

Præsident Joseph F. Smith

Måske er vor allervigtigste nytårstanke den at udvide vor egen synskreds og animere vore egne ambitioner. Sikkert er det, at ethvert nyt år bør benyttes bedre end det foregående. Det nytår, der netop fødes nu, bør indeholde de stærkeste udfordringer til os og dermed de mest gribende muligheder.

Gud har givet os den uvurderlige mulighed for altid og under alle forhold at kunne yde vort bedste. Hvilket vældigt privilegium er det ikke, at vi er frie til at arbejde, til at opnå resultater, frie til at elske, til at le og til at leve et interessant og formålstjenligt liv! —

Sterling W. Sill

Fra Missionens

DON L. CHRISTENSEN

Præsidentskab

ET BUDSKAB TIL FORÆLDRENE

Nu, da endnu et år er gået, kan vi tænke med taknemmelighed på de velsignelser vi har modtaget, men med endnu større taknemmelighed på det privilegium vi har til at erkende vor svaghed, og beslutte os til at gøre vort liv bedre dag for dag.

Vi i Missionspræsidentskabet vil gerne formane jer til at begynde i jeres hjem at forbedre jeres liv. Det er jeres pligt hver torsdag at holde familieaften, således som Herren har befaleet det, for at opbygge stærke vidnesbyrd hos jeres børn og bringe enighed ind i jeres hjem.

Det er Kirkens tro, at I forældre skal lære jeres børn at tro på Jesu Kristi Evangelium. At være ærlige, dydige, venlige, kærlige og pålidelige. Vi må lære dem at ære hinanden så vel som ære deres forældre. Der kan ikke være nogen misforståelse med hensyn til meningen med Herrens ord i befalingen til os: „Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånd's gave gennem håndspålgørelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved. For dette skal være en lov for OS, og de skal også lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren. Og Sions indbyggere skal også holde sabbatsdagen hellig.“ (Se L. & P. 68:25, 26, 28, 29).

Da Herren gav denne befaling til Profeten Joseph Smith, sagde Han: „Jeg, Herren, er ikke tilfreds med

indbyggerne.“ Hvorledes står du og jeg i dag? Er Herren tilfreds med den måde vi belærer vor familie på?

Der kan ikke være nogen tvivl i noget medlems sind om, at den eneste effektive og sikre måde hvorpå vi kan belære vore børn således, som Herren formaner os, er ved vort eksempel. Den måde vi taler og handler på, har indflydelse på vore børns adfærd og fastsætter det rigtige mønster. Vi viser dem hvordan man skal blive enten god eller dårlig. Ærlig eller uærlig. Doven eller flittig.

Hvis en fader eller moder har en negativ følelse over for en eller anden fase af Kirkens arbejde eller over for dens ledere, så føler børnene det og det viser sig i deres opførelse. Hvad slags forældre vi er i vort hjem, genspejles hos vore børn.

Forældre er sat som et mellemlid mellem vor Fader i Himlen og børnene. Gode forældre er af livsvigtig betydning, hvis et retskaffent samfund skal overleve.

I Lære og Pagter meddeler Herren os, at „Satan har ikke fået magt til at friste små børn.“ (L. & P. 29:47.) Heraf kan en klog fader eller moder se, hvor nødvendigt det er uudsletteligt at indprente Herrens veje i børnenes sind og hjerte, medens de er små, så vi bedre får mulighed for at holde dem fast til jernstangen. Det er den tid i deres liv hvor vi skal belære dem, medens Lucifer ikke har magt til at friste dem.

Benjamin Bloom udtaler: „Det viser sig, at almindelig intelligens udvikler sig lige så meget af det man opfatter indtil man bliver fire år, som den gør det i de 14 år fra 4 til 18.“

Som sidste dages hellige har vi utallige fordele på grund af vore dages åbenbaring. Herren har givet os Hjemmeaften-programmet til at støtte os i det ansvar vi som forældre har for at belære vore børn. Vi har også fået Hjemmelærer-programmet, som bør være en velsignelse for enhver sidste dages hellig familie. En virkelig hjemmelærer bør være så hjælpsom, at forældrene kan være sikre på, at de bliver velsignet med mindst et besøg hver måned.

Hjemmelæreren er den inspirationskilde, der virker på grenspræsidentens vegne og udfører Herrens vilje.

Penge og rigdom vil kun være af megen lille værdi, når man forlader denne skrøbelige verden, men vi takker vor Skaber fordi Han har givet os den kosteligste af alle gaver, vore børn.

Ja, værdien af en sjæl, der bliver frelst i vor Faders Rige, vil bringe evig lykke, og dette vil i høj grad blive bestemt af, hvordan du og jeg lever, elsker og arbejder for en bedre dag i dag, ja, et bedre familieliv.

Transmission fra Generalkonferencen

Endnu en gang havde vi den store oplevelse og glæde, at en del af Generalkonferencen i Salt Lake City blev transmitteret til Danmark. Vor tids fantastiske teknik har gjort det muligt, at vi her i Danmark, og i mange andre lande uden for Amerika, kan høre Generalkonferencen omtrent samtidig med, at søskende i Amerika overværer den. Via telefon og radio fik vi to timers taler og sang fra Tabernaklet søndag den 1. oktober i kirkerne på Priorvej i København og i Odense og Århus.

Præcis kl. 13 blev udsendelsen introduceret, og så »overværede« vi mødet i Tabernaklet.

Mødet blev ledet af Præsident **Hugh B. Brown** fra Det Første Præsidentskab, som først fortalte, at Præsident David O. McKay, som nu går i sit 95. år, af sin læge var rådet til ikke at overvære Generalkonferencen, og han sendte søskendes hilsener og gode ønsker til vor elskede Profet.

Efter at mødet var indledt med sang af Tabernakelkoret og bøn, talte Præsident **N. Eldon Tanner** fra Det Første Præsidentskab over emnet bøn. Den første bøn, vi hører om, findes i begyndelsen af 1. Mosebog, og alle profeter har gennem alle tider bedt om vejledning gennem bøn. Da Amerikas Forenede Stater blev grundlagt, var det også efter bøn til Herren. Også Frelseren selv bad til sin Fader om inspiration og vejledning. Og vi som sidste dages hellige bør ofte bede, og især fremhævede præsident Tanner familiebønnens store betydning.

Efter endnu en sang af Tabernakelkoret talte ældste **Marion D. Hanks** af De Halvfjerds' Første Råd om, hvad vi kan forvente af den yngre generation. Vor egen generation har tildels skylden for, hvordan den unge generation er, og derfor er det af meget stor betydning, hvilken indflydelse vi har på de unge, og vi har et stort ansvar for, hvordan de bliver.

Efter en sang af forsamlingen talte

ældste **Richard L. Evans** af De Tolv Råd. Han omtalte bl. a. Tabernaklets 100 års jubilæum, det blev taget i brug ved Generalkonferencen i oktober 1867. Tabernakelkoret og Det Talte Ord er siden 1929 hver uge blevet udsendt over radioen fra Tabernaklet, om kort tid vil udsendelse nr. 2000 kunne høres! Til trods for, at Tabernakelkoret har sunget i de bedste koncertsale over hele verden, har der blandt disse sale aldrig været nogen, der var så god som Tabernaklet, hvilket viser, at arkitekter og øvrige teknikere, som opførte det for 100 år siden, var langt forud for deres tid. Ældste Evans omtalte den stærke tro og overbevisning, som folket havde, da de rejste over sletterne for at slå sig ned i Saltsødalen. De vidste allerede den gang, at uddannelse er af vital betydning, og det samme gælder gode standarder og idealer. Også familielivet er vigtigt.

Den sidste taler, vi hørte, var ældste **Gordon B. Hinckley** af De Tolv Råd, som talte om Helligånden og dens betydning. Vi behøver Helligånden, når vi underviser i Kirken, og vi behøver den ude i verden. Vort store program og vore mange aktiviteter er mere end en samfundsopgave, det er midlet til at udføre Guds formål og forudsætningen for, at vi kan opnå evigt liv. Vi skal give næring til sjælen, og til lederne sagde han: Søg altid Herrens inspiration og den Helligåndes vejledning. Lad os mætte Guds børn med det brod, som aldrig forgår, og lad os prædike Evangeliet ved Ånden. Vi behøver den Helligåndes vejledning til at styrke og fremme hjemmets indflydelse.

Talerne var oversat til dansk og indtalt af henholdsvis Richard Gregersen, Julius Andersen, Peter Olsen og Orson B. West, og samtidig med, at vi hørte talerne, så vi de pågældende Generalautoriteter på lysbilleder.

Programmet blev udsendt over ca. 300 radio- og TV-stationer over hele verden, og på mange forskellige sprog.

M. K.

Udsigt i dag over den sydøstlige del af Jerusalem, taget fra syd. Højdedraget foroven i billedet er Oliebjerget. Davids By, så vel som den by Jesus kendte, ligger begravet under århundreders murbrokker. Ezekias's tunnel løber under denne del af byen fra Kedron Dalen til Tyropoion Dalen.

Ezekias's tunnel

AF DOYLE L. GREEN chefredaktør for The Improvement Era

Neden under den hellige by Jerusalem findes mange underjordiske gange og andre udgravninger, som har spillet vigtige roller i den gamle bys lange og indholdsrige historie. En af disse udgravninger er kendt som Ezekias's tunnel eller Siloans tunnel. Den leder vandet fra den berømte Gihons kilde, også kaldet Jomfrukilden, til Siloa Dammen. Historien om gravningen af denne gamle tunnel og de omstændigheder der knytter sig hertil, er fascinerende for enhver, der interesserer sig for Det gamle Testaments folk og tider.

Historikere siger, at kilden forsynede Jerusalem med vand så langt tilbage som år 3000 f. Kr. Vandet strømmede ud af en revne i klipperne i et kvantum, som af nogle anslås til omkring 1 million liter om dagen. Kilden omtales første gang i Bibelen i forbindelse med salvelsen af Salomon, efter at Adonija havde forsøgt at overtage tronen. (1 Kong. 1:38-39.)

Lad os gå tilbage i historien til profeten Esajas's tid, 700 år før Kristi fødsel.

Ezekias, en efterkommer af David, var konge over Juda. Ulig sin fader, kong Akaz, fulgte kong Ezekias Herrens veje, og søgte og modtog ofte guddommelig vejled-

ning gennem Esajas. Under hans regering blev templet repareret og genåbnet, påsken blev indført igen, og hendeske altre blev revet ned. I en tale til levitterne sagde kong Ezekias: „... Helliger nu eder selv og helliger Herrens, eders fædres Guds hus og få det urene ud af helligdommen: . . .

Men nu har jeg i sinde at slutte en pagt med Herren, Israels Gud, for at hans glædende vrede må vende sig fra os." (2 Krøn. 29:5, 10.)

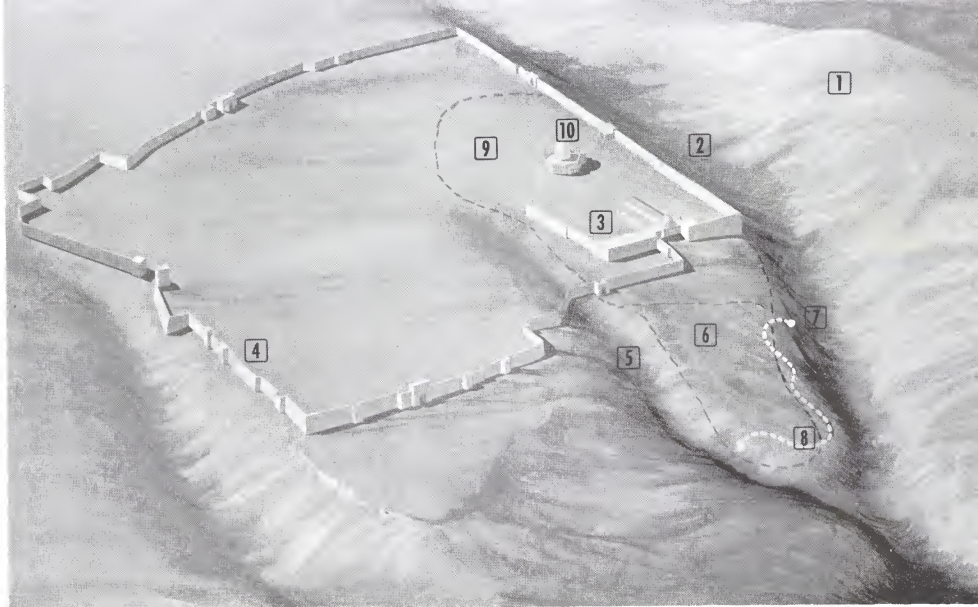
I sandhed, Herrens vrede syntes at være over Judas folk under den onde kong Akaz's regering, for de blev efter tur slået af hæere fra Syrien, Israel og Edom. (Se 2 Krøn. 28:5, 17.) Men Ezekias befriede Juda fra deres erobrerens åg:

„Til Herren, Israels Gud, satte han sin lid, og hverken før eller siden fandtes hans lige blandt alle Judas konger.

Han holdt fast ved Herren og veg ikke fra Ham, og han overholdt de bud, Herren havde givet Moses.

„Og Herren var med ham; i alt, hvad han tog sig for, havde han lykken med sig. Ham gjorde oprør mod assyrerkongen og ville ikke stå under ham." (2 Kong. 18:5-7.)

Det var besværlige tider for Palæstinas folk. I det

1 Oliebjerget
2 Kedrons Dal
3 Tempelpladsen

4 Nuværende bymur
5 Tyrqpaion-Dalen
6 Davidsbyen

7 Gihon Kilden
8 Ezekias tunnel
9 Ezekias' Jerusalem

10 Klippetemplet

fjerde år af Ezekias's regering førte assyrerkongen Salmassar sine hære imod den nordlige del af kongeriget Israel og tog mange til fange.

I de år som fulgte angreb assyriske hære Judas befæstede byer og indtog dem en for en, indtil 46 byer var faldet. Den store by Jerusalem syntes at være viet til undergang. Ezekias prøvede at stifte fred, og den nye assyrerkonge, Sankerib, forlangte skat. For at prøve at imødegå hans krav og bevare freden gav Ezekias ikke blot skattene fra sit eget hus, men også alt sølvet og guldet fra templet, og fjernede endog det kostbare metal fra dørene og pillerne i det hellige hus. Og alligevel truede assyrerkongen Jerusalem med tilintetgørelse, hvis byen ikke overgav sig. I denne store prøvelsens tid vendte Ezekias sig til Profeten Esajas for at få vejledning, og sendte sine tjenere til profeten for at fortælle ham om den knibe de var i.

„Da kong Ezekias's folk kom til Esajas, sagde han til dem: „Således skal I svare eders herre: Så siger Herren: Frygt ikke for de ord, du har hørt, som assyrerkongens trælle har hånet mig med!

Se, jeg vil indgive ham en ånd, og han skal få en tidende at høre, så han vender tilbage til sit land, og i hans eget land vil jeg fælde ham med sværdet!“ (2 Krøn. 19:5-7.)

Med denne forsikring nægtede Ezekias at opgive byen. Til sit folk sagde han:

„Vær frimodige og stærke; frygt ikke og forfærdes ikke for assyrerkongen og hele den menneskemængde, han har med sig; thi en større er med os end med ham!

Med ham er en arm af kød, men med os er Herren vor

Gud, der vil hjælpe os og føre vore krige...“ (2 Krøn. 32:7-8.)

Sankerib var imidlertid en mester i intriger; han sendte folk ind i byen for at prøve at få folket til at vende sig imod deres konge og overgive sig. Det budskab, han bragte, var:

„Mon ikke Ezekias lokker eder til at dø af hunger og tørst, når han siger: Herren vor Gud vil frelse os af assyrerkongens hand! . . .

Lad derfor ikke Ezekias vildlede eder og lokke eder på den måde! Tro ham ikke, thi ikke eet eneste folks eller riges Gud har kunnet frelse sit folk af min hånd eller af mine fædres hånd; hvor meget mindre kan da eders Gud frelse eder af min hånd!“ (2 Krøn. 32:11, 15.) Han fristede også folket med løfter om et bedre liv, hvis de ville overgive sig til ham. (Se Esajas 36.)

Da denne taktik ikke havde nogen virkning, sendte Sankerib et brev til Ezekias og forlangte at han overgav sig. Efter først at have taget brevet med til Esajas og derefter til templet, lagde Ezekias sagen frem for Herren og spurgte hvad han skulle gøre. Atter talte Herren til Esajas og sagde til ham, at han skulle lade kongen vide, at Han havde hørt hans bøn og ikke ville lade assyrerne indtage byen.

I mellemtiden havde Ezekias givet sig til at forstærke Jerusalem's befæstninger. En af hans største bekymringer må have været vandforsyningen. Han var klar over, at da Gihons kilde lå uden for bymuren, ville assyrerne, hvis de angreb, ikke blot kunne afskære vandforsyningen til byen, men kunne også bruge den til deres egne formål.

Derfor kaldte Ezekias sine „hærførere og tapre folk“

sammen, og det blev foreslået, at der skulle graves en tunnel gennem bjerget fra kilden i Kedrons Dal til Tyro-poions Dal, så det kostbare vand fra Gihon kunne blive ledet ind i byen.

Det var et dristigt og voveligt forslag, og man kan forestille sig den hede diskussion, der må have fundet sted, især da det blev foreslået, at på grund af den begrænsede tid skulle to hold starte fra hver sin side af bjerget og grave imod hinanden. Var ingeniørens beregninger rigtige? Kunne de grave så langt gennem massive klipper med deres primitive redskaber? Ville de to hold nogensinde mødes? Ville de få tunnelen færdig i tide? Kunne de konstruere den, så vandet ville flyde igennem den?

Ezekias må have truffet den endelige beslutning, måske i samråd med Esajas, og der blev givet ordre til at skride til værket i al hast. I rette tid mødtes de to hold virkelig, tunnelen blev færdig, vandet blev ledet ind i Jerusalem, og Gihon dammen blev dækket til, så de assyriske hære ikke kunne finde den.

Vi havde læst om Ezekias's tunnel, men den havde aldrig bevæget vor fantasi, før vi fik lejlighed til at udforske den sammen med andre deltagere i en grupperejse til de bibelske lande, arrangeret af Brigham Young Universitetet i sommeren 1966. Vor lokale fører havde været igennem den nogle år tidligere og sagde, at vi måtte være forberedt på at vade, da vandet ville være omkring 30 cm dybt.

Efter at have skaffet lys gik vi ned ad de 34 brede stentrin, der fører ned til Gihons kilde, prøvede det kolde vand med tæerne og trådte ud i dammen for at bane os vej over til tunnelen.

Eventyret viste sig at være en fantastisk oplevelse. Tunnelen er omkring 550 meter lang, og vore tynde lys var næsten brændt ned, da vi nåede den anden ende. Da vi undersøgte tunnelen var vi forbløffede over det arbejde, som disse oldtidsfolk havde udført. Hver eneste meter af tunnelen går gennem massiv klippe. Ingen stivere af nogen slags blev brugt. Arbejdernes værktøj må have været primitive hakker og mejsler og hammere. De havde bestemt ikke noget dynamit eller bor som vi har i dag. Alle klippestumper må være blevet båret ud i kurve på arbejdernes skuldre. Enhver, som nogensinde har arbejdet i en mine, vil spekulere på, hvordan de skaffede sig frisk luft.

Vi var imponerede over deres dygtighed til at konstruere. Som skitsen viser, har tunnelen mange svingninger og drejninger og har form omtrent som et S. Vi spekulerede over, at det ville have været vanskeligt nok for disse mennesker at have begyndt i den ene ende og gravet sig vej gennem bjerget til et forud bestemt sted uden de redskaber og den viden, som vi har i dag, men selve den tanke, at de startede fra begge sider og mødtes på midten, var så bemærkelsesværdig, at vi næppe kunne fatte det.

Tunnelen varierer meget i form og størrelse, men de fleste steder er den omkring 40 til 60 cm bred fornedet og skrånler udad til omkring 1 meter og sommetider 1¼ meter. Tunnelen er i højden fra måske knap to meter til nogle

34 råt-tilhuggede, brede stentrin fører ned til den berømte Gihonkilde. Gennem hundreder af år samlede livet i Jerusalem sig om Gihons kølige vand. I tidligere tider er det sandsynligt, at vandoverfladen har været i nogenlunde niveau med det omliggende land.

steder så meget som 4—5 meter. Bunden er forholdsvis glat hele vejen, men nogle steder dækkes den af klippestykker af forskellig størrelse, og det var ikke overraskende, at nogle af selskabet dukkede op med forslåede fødder og blødende tæer. Vi var i tunnelen i mere end en time, og da lysene var ved at brænde ned og vi ikke kunne se enden af tunnelen på grund af kurverne, stivede vi os af med at synge „Kom, Kom, Guds folk.“

Men til sidst dukkede vi frem fra gangen og ind i Siloa dammen. Det er et sted i Jerusalem, som vi ikke havde besøgt før, men vi havde glædet os meget til at se det, fordi det er en dam, som er nært knyttet til en vigtig begivenhed i Frelserens liv. Til denne dam sendte Jesus den mand, som havde været blind fra fødslen, for at han kunne tvættes sig, efter at Mesteren havde salvet ham med dynd; og da manden gjorde det, blev han helbredt. (Se Johs. 9:1-7.)

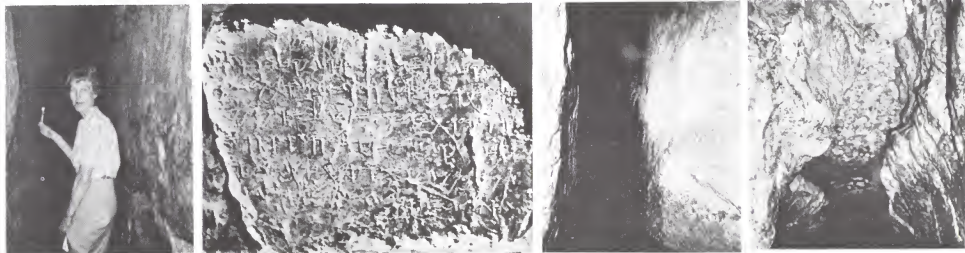
Dammen selv er omkring 3½ m bred og 15 m lang. Den summede af aktivitet. En masse kvinder sad på hug på bredden og vaskede tøj, en halv snes børn eller flere svømmede og badede, og der var mange tilskuere. Måske lå dammen i gamle dage mere i niveau med det omgivende land; i dag ligger den omkring 10 meter under overfladen og man kan kun komme derhen ad en stentrappe.

I betragtning af det storslåede ved gravningen af denne tunnel og dens betydning i Jerusalems historie, synes det lidt overraskende at Bibelens forfattere behandler den på en så tilsyneladende tilfældig måde. Anden Krønikebog siger:

Dette fotografi blev taget omtrent halvvejs gennem tunnelen, hvor de to arbejds hold, som gravede fra begge sider af bjerget, må have mødtes. På billedet ses Mrs. Ellis T. (Oda) Rasmussen, som deltog i en tur til de bibelske lande, arrangeret af Brigham Young Universitetet.

Silao-inskriptionen, som fortæller historien om gravningen af tunnelen. Med hebraiske skriftegn blev den hugget ind i væggen.

Kong Ezekias's arbejdere gravede 550 meter gennem massiv klippe for at lede Gihons vand ind i byen. Meget af tunnelen er ganske rått tilhugget. Tunnelens form varierer meget.

„Samme Ezekias tilstoppede Gihons øvre kilde og ledede vandet mod vest nedad til Davidsbyen . . .” (2 Krøn. 32:30.)

„Da Ezekias så, at Sankerib kom, og at han havde i sinde at angribe Jerusalem, rådførte han sig med sine hærførere og tapre folk om at stoppe for vandet i kilderne uden for byen, og de tilsagde ham deres hjælp.

Så samlede en mængde folk, og de stoppede for alle kilderne og for bækken, som løber midt igennem landet, idet man sagde: Hvorfor skulle assyrer kongerne finde rigeligt vand, når de kommer?” (2 Krøn. 32:2-4.)

Anden Kongebog hentyder kun ganske kort til denne store begivenhed:

„Hvad der ellers er at fortælle om Ezekias og hans heltgerninger, og hvorledes han anlagde vanddammen og vandledningen og ledede vandet ind i byen, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.” (2 Kong. 20:2.)

Beretningen om, hvorledes kong Ezekias's ingeniører og arbejdere startede på tunnelen fra begge sider og mødtes dybt inde i bjerget, blev ikke opdaget før i året 1880. En dag var der to drenge, som legede i Siloas dam, som udfordrede hinanden til at gå ind i den mørke tunnel. Længere og længere ind gik de, uden noget lys, og følte sig forsigtigt vej med hænderne langs siderne. Omkring 250 m inde i tunnelen følte en af drengene en glattere overflade på muren, med noget, der syntes at være skriftegn indgraveret på den. Da han kom tilbage fra tunnelen skyndte han sig til sin lærer i den jødiske London-missions drengeskole og fortalte om sin oplevelse. De vendte tilbage til tunnelen, forsynet med fakler, gik ind i den og

fik opdagelsen bekræftet. Den nu berømte indskrift er kendt som Siloas-inskriptionen. Ekspertter fortæller os, at det er et eksempel på den ældste kendte hebraiske skrift. I oversættelse lyder den:

„Se på udgravningen. Her er historien om udgravningen. Medens arbejderne stadig løftede deres hakker, hver især mod sin sidemand, og der endnu var omkring en meter at grave ud, hørtes der en røst fra en mand, der kaldte på sin sidemand . . . og efter at arbejderne havde slået hakke mod hakke, oven over hinanden, flød vandet fra kilden til dammen på en strækning af 550 meter.”

Man vil forgæves søge efter inskriptionen i tunnelen i dag, da den for længe siden er blevet mejslet ud af muren af tyve og ført ud af landet. Den findes nu i Istanbul i Museet for det Gamle Orienten.

Der er en efterskrift, som burde føjes til historien om Ezekias. Så stor var hans tro og så gode hans gerninger, at han fik en velsignelse, som formodentlig kun er blevet få mennesker til del. Han blev meget syg; ja, skriften siger, at han „blev døds syg”, så profeten Esajas kom til ham og foreslog, at han satte sit hus i orden, for han skulle dø. Men Ezekias følte, at hans værk ikke var endt. Måske var tunnelen endnu ikke blevet færdig. Måske vidste han, at folket havde brug for hans styrke og lederskab.

I sit værk *Antiquities of the Jews* siger den jødiske historiker Flavius Josephus: „Endnu medens han (Ezekias) var meget nidkær og flittig til at dyrke Gud, blev han snart efter alvorligt syg, ja, så meget at lægerne opgav ham, og ikke ventede noget godt udfald af sygdommen, og det gjorde hans venner heller ikke; og foruden selve

Præsident McKay's tillid til ungdommen.

Præsident McKay's tillid til ungdommen.

Præsident David O. McKay har for nogen tid siden afgivet følgende erklæring:

„Jeg har stor tillid til nutidens unge mennesker. Det er sandt, at vi fra tid til anden hører om nogen, som har svigtet Kirkens standarder, men det er et meget lille mindretal. Størstedelen af vore unge mennesker elsker sandheden og er fyldt af ønsket om at holde dens standarder. Jeg har tillid til dem. Hvilken glæde at arbejde sammen med dem. Der er ingen større lykke i dette liv end det privilegium det er for lærere, funktionærer og ledere i Kirken at have indflydelse på og at arbejde sammen med vore unge mennesker.

„Hvis vi beder ungdommen om at gøre noget, vil vi for det meste få et glad og villigt svar, og jeg fryder mig over deres villighed til at tjene Herren med enhver evne, ikke kun i G.U.F., men også i Søndagsskolen og i det offentlige liv. De er netop så modtagelige og netop så ivrige efter sandheden, som Kirkens folk altid har været. Jeg beder Herren velsigne dem. Herren velsigner jer drenge og piger, og I unge mænd og kvinder, som har ansvaret for at støtte dem i G.U.F. og andre steder.“

Fra ungdommen af i dag kommer morgendagens ledere. Hvilket velsignet kald at arbejde i Kirkens store ungdomsorganisation — G.U.F.

sygdommen var der en meget sørgelig omstændighed, som bekymrede kongen, nemlig tanken om, at han var barnløs og skulle dø og forlade sit hus og sit rige uden en efterfølger af sit eget kød og blod; derfor var han bekymret ved tanken om denne tilstand, og jamrede og bønfuldt Gud om, at Han ville forlænge hans liv lidt, til han fik nogle børn, og ikke lade ham forlade dette liv, før han blev fader." (p. 301.)

Skriften bekræfter ikke denne beretning, men i hvert tilfælde bad Ezekias til Herren med disse ord: „Ak, Herre, kom dog i hu, hvorledes jeg har vandret for dit åsyn i oprigtighed og med helt hjerte og gjort, hvad der er godt i dine øjne..."

Gennem Esajas modtog Ezekias budskabet: „Så siger Herren, din fader Davids Gud: Jeg har hørt din bøn, jeg har set dine tårer! Se, jeg vil lægge femten år til dit liv,

og udfri dig og denne by af assyrerkongens hånd og værne om denne by!" (Se Es. 38:1-6; 2. Kong. 20:1-6.) Som tegn fik Herren solen til at bevæge sig ti streger tilbage. (Se 2 Kong 20:8-11; Es. 38:7-8.)

Sand mod sit løfte forlængede Herren Ezekias's liv og beskyttede byen Jerusalem.

Kong Sankerib angreb aldrig byen, men forlod kort efter Palæstina og vendte tilbage til Ninive. Senere dræbte to af hans egne sønner ham med sværd, medens han var i færd med at dyrke sin hedenske Gud.

Måske skulle man ikke se efter fysiske beviser som hjælp til at understøtte skriftens sanddruhed. Ikke desto mindre er sådanne „beviser“ interessante. Af alle de arkæologiske beviser på Det gamle Testaments sandhed, som vi har set under vore eventyrlige ture gennem Det hellige Land, synes ingen at bringe skriften nærmere eller give den mere mening og virkelighed end Ezekias's tunnel gør. Davids by selv er blevet forandret, ødelagt og genopbygget utallige gange i årenes løb. Måske findes der slet ingen bygninger tilbage, af dem som Esajas eller Ezekias kendte. Tyropoion Dalen er blevet fyldt med klippestykker i en højde af 10 til 20 meter, Kedron Dalen er ikke så dyb som den var, overfladen af det meste af byen selv er omkring 8—10 meter højere end den var i tidligere tider. Men denne underjordiske gang, bygget af Ezekias's arbejdere og hvorigennem vandet har flydt i 2,700 år, er stadig uforandret, og hjælper til at levendegøre historien om profeten Esajas og Ezekias og deres tid, og føjer ny mening, betydning og virkelighed til denne del af Det gamle Testamente.

NAUVOO'S RESTAURERING

Et interview i Improvement Era med. dr. J. LeRoy Kimball. (Forkortet)

Lige siden sine første studieår som medicinsk studerende i Chicago, hvorfa han ofte rejste til Nauvoo, har dr. J. LeRoy Kimball næret et håb om at restaurere det engang så smukke Nauvoo som et monument over profeten Joseph Smith og Kirken. I 1954 erhvervede han sig Heber C. Kimball, hans oldefars hus, og hans personlige projekt fik snart hele Kirkens interesse. Br. Kimball har nu af Det første Præsidentskab fået overdraget hvervet som præsident og formand for bestyrelsen i A/S Nauvoo's Restaurering.

Tegning af Nauvoo af John Schroeder, fundet på et kort over Hancock Amt fra 1859. På dette tidspunkt var Nauvoo beboet af mange fransk-ikarier, tysk-schweiziske indbyggere.

Spørgsmål: Hvad drejer Nauvoo's restaurering, kort fortalt, sig egentlig om?

Svar: A/S Nauvoo's Restaurering er et ikke-kommercielt selskab, der drives af Kirken med det formål at erhverve, bevare og restaurere dele af Nauvoo's gamle bydel, hvor de hellige boede før udvandringen mod vest. Vi håber at skaffe et virkelig autentisk miljø i Nauvoo, der vil skabe fornyet offentlig interesse. Vore planer omfatter også opbyggelse af vartegn og attraktioner af historisk interesse langs den mormonske rejserute og ved andre steder af kirkehistorisk interesse.

Spørgsmål: Hvor meget har De været i stand til at erhverve af det gamle Nauvoo?

Svar: I øjeblikket har vi ca. 90 % af det område, Det første Præsidentskab bestemte var af størst historisk interesse.

Spørgsmål: Findes der i dag mange af de bygninger bevarede, som de Sidste Dages Hellige byggede?

Svar: Det er noget meget bemærkelsesværdigt ved Nauvoo — det er virkelig en stor historisk by. Der er ca. 40 af de helliges originale huse tilbage; nogle af dem er ikke i den allerbedste stand, og af andre er kun det oprindelige fundament tilbage. Følgende mænds huse er alle i fin stand: Brigham Young, Heber C. Kimball, Wilford Woodruff, Winslow Farr, Orson Hyde, James Ivins-Elias Smith, Erastus Snow, Nathaniel Ashby, Jonathan Browning, Joseph B. Noble, David Yearsley, Joseph Coolidge, samt avisen Times and Seasons bygning.

Spørgsmål: Hvad tager De først fat på, når De har erhvervet en ejendom?

Svar: Meget af vort nuværende arbejde er af historisk og arkæologisk art. De historiske undersøgelser ledes af dr. T. Edgar Lyon, en af Kirkens førende historikere. For vi påbegynder restaureringen af en ejendom, må vi vide hvem, der boede der, hvornår og hvorlænge — samt bygningens oprindelige udseende, byggemateriale og op-

bygning. Vi må vide hvilken slags redskaber, værktøj, møbler og klæder, der blev brugt i det pågældende hjem. Disse oplysninger nødvendiggør omhyggelige undersøgelser i gamle dagbøger, bøger, notater, mikrofilm, breve, billeder og tegninger fra alle mulige kilder.

Dr. Lyon er bestandigt optaget af at fremskaffe nye oplysninger om Nauvoo.

Spørgsmål: Hvordan klarer De møbleringen af et restaureret hus?

Svar: Først foretager vi omhyggelige undersøgelser for at finde ud af, hvad der var i huset. Derefter sætter vi os i forbindelse med efterkommere, eller håber på, at de kontakter os, og så vidt det er muligt, indsamler vi fra dem de oprindelige genstande fra huset. Hvis ikke det er muligt for os at fremskaffe det oprindelige udstyr, erhverver vi autentiske dele fra den periode.

Spørgsmål: Vil De genopbygge huse, som i dag kun er fundamenter?

Svar: Ja, en af vor arkitekts opgaver er at genskabe disse huse, som de engang var. Vi har mange billeder og tegninger af huse, forretninger og andre af Nauvoos bygninger.

Det er ikke hensigten at genopbygge alle de bestående huse som museer eller udstillingshuse, men de skal genopbygges udadtil, således at de danner rammen om et udsnit af byen, der som et hele vil præsentere byen Nauvoo.

Spørgsmål: Hvilke planer er der for Nauvoo Templet og dets grund?

Svar: Det er ikke endelig afgjort endnu. Et af forslagene går ud på delvis at restaurere det, måske blot genopbygge et afsnit af bygningen med tårnet. Det vil gøre det muligt for folk at få et begreb om templets storhed og give dem lejlighed til at komme op i toppen og se den smukke udsigt over Mississippi floden og landskabet, hvorom både så mange besøgende såvel som hellige har skrevet.

Spørgsmål: I de helliges tid spillede trafikken på Mississippi floden en betydende rolle. Er der nogle planer med hensyn til floden?

Svar: På Nauvoo's tid ejede og brugte de hellige adskillige hjuldamper og „heste-både“ (både, der blev trukket op ad floden ved hjælp af heste — o. a.). Floddamperne var „Maid of Iowa“ og dampsiket „Nauvoo“. Vi håber at kunne kopiere disse både og oprette kortere ture for dem, der ønsker en behagelig afslapning og en duft af fortiden. De hellige havde også en færgerute, som vi har planer om at genoprette. I øjeblikket er den nærmeste færgerute ved Nauvoo 160 km borte, og der er et overraskende stort antal turister, der ønsker den enestående oplevelse at blive færget over floden.

Spørgsmål: Vil byen leve op med en duft af fortiden, eller vil det blive en stille by, mere som et museum?

Svar: Den store mulighed i Nauvoo ligger i at give liv til byen. De restaurerede bygninger, der ikke anvendes til museer eller udstillingsbygninger, vil blive benyttet til beboelse. Vi ønsker også at fylde forretningerne og værkstederne med håndværkere, der vil arbejde i de forskellige professioner, der blev udført for 100 år siden. Nogle af

Luftbillede, der viser Nauvoo's gamle gader, nuværende bygninger og byens tresidede flodgrænse.

„The Homestead“ var profeten Joseph Smith's hjem i Nauvoo fra 1839 til august 1943

Wilford Woodruff, Kirkens 4. præsidents hjem bliver restaureret og genmøbleret.

butikerne vil blive selvejede og hjælpe med til at bære omkostningerne ved genopbygningsprojektet. Vi stræber ikke alene efter genskabelsen af en del af byen, som den engang var, men også at engagere guider til at vise turister rundt gennem hjemmene og fortælle dem historien om de mormoner, der boede her og deres livsmåde.

Spørgsmål: Vil De også skaffe underholdning?

Svar: Der er mange muligheder her, lige fra en parade med Nauvoo Legionen til en dramatisk opførelse, fortællende Nauvoo's historie. Nede ved floden findes et naturligt amfiteater, der næmt kan rumme 1000 mennesker. Det er vort håb, at få skrevet en dramatisk-musikalsk forevisning, der vil appellere til turisterne og som vil vise den dramatiske historie om Nauvoo's opståen og fald.

Kimball's hjem før restaureringen blev påbegyndt.

Soveværelset i Kimball's hjem. De fleste af møblerne er antikke.

Kimball's hjem som det nu ser ud, restaureret og åbnet for besøg.

Spørgsmål: I hvor stor udstrækning vil Nauvoo blive et missionærredskab?

Svar: Kirken vil få et center i byen, hvor besøgende vil få lejlighed til at tale med missionærer, diskutere læresætninger og modtage andre oplysninger. De guider, der er i Nauvoo, er gode, veluddannede studerende, som for de flestes vedkommende har missionærerfaringer. De fortæller den historiske beretning om Nauvoo, om de mennesker, der boede her, deres tro og hvad de udførte, på en måde, der er tiltrækkende for turister.

Vi har en henvisningsservice for dem, der ønsker at høre mere om Kirken. Fra tidligere erfaringer ved vi, at en stor del af turisterne gerne vil vide mere, og nogle er blevet omvendt. Talrige besøgende er kommet igen og igen.

Sidste år blev mere end 97000 mennesker registreret i vort informationscenter og udstillingsbygning.

Spørgsmål: Hvad er Deres personlige følelser over for dette projekt?

Svar: Der er to tanker, jeg gerne vil give udtrykt for. For det første ønsker jeg, at alle Sidste Dages Hellige skal vide, at Kirken ikke forpligter sig til noget, der vil medføre fantastiske udgifter. Det fuldstændige restaureringsprogram er anlagt således, at vi kan standse ved hvilket som helst afsnit af vort ti-trins udviklingsprogram og ikke tabe derved. Hver del kan stå alene og til en vis grad tilfredsstillende besøgende.

For det andet bliver jeg mere og mere begejstret over Nauvoo's muligheder — og det forbløffende er, at alle eksperter, der lærer vort projekt at kende, eller alle, som vi har bedt om hjælp, også bliver begejstrede. Forstår De, Nauvoo's storslåede historie er aldrig rigtigt blevet fortalt, end ikke af Sidste Dages Hellige. Mormonernes udvandring er den eneste udvandring, hvor et helt samfund flyttede og medtog deres industrier, institutioner, religion, skoler og politiske og kulturelle begreber til det fjerne vest. Det er den eneste amerikanske udvandring, der gik begge veje, det vil sige, at vi gentagne gange sendte missionærer tilbage over sletterne for at hente vore folk. Medens alle andre hovedsagelig rejste vestpå på grund af økonomiske spekulationer, medbragte Mormonerne deres

tro, deres familier, deres fattige og deres syge og oprettede et samfund, der er fuldstændig uafhængigt.

I mange år tjente Utah som det mellem-amerikanske forsyningspunkt for dem, der skulle til Oregon og Californien. Historien er blevet fortalt som set med Kirkens øjne, men dens plads i amerikansk historie og dens store bidrag til de vestlige forenede staters kolonisation er aldrig blevet tilstrækkeligt oplyst. Det er en af grundene til, at så mange ikke-mormoner er begejstrede for vort arbejde.

Nauvoo er et stort center, hvorfra der kan fortælles mange beretninger. Mormonernes Nauvoo historie, historien om udvandringen af alle de mennesker, der drog vestpå, Mississippiflodens trafik og handelshistorien, samt den altid fornøjelige oplevelse af, hvordan et folk fra en anden tid levede. Jeg tror virkelig, at Nauvoo i årene der kommer vil blive en af de store historiske attraktioner i Amerika og et mindesmærke for profeten Joseph Smith. ●

Vær trøstet

MARION D. HANKS
af de Halvfjerds' første Råd

For nogle få dage siden, da jeg spekulerede på denne artikel, kom der et brev fra en ængstelig fader, hvis barn var kommet på gale veje og var blevet indviklet i alvorlige vanskeligheder. Omtrent samtidig kom en telefonopringning med en bøn om hjælp fra en moder, under lignende omstændigheder. I samme weekend citerede „Church Section“ i en artikel et brev fra en anden sønderknutst moder, hvis lovende søn var blevet ødelagt af narkotika. Erfaringen viser mange af den slags sager.

Hver enkelt af de forældre, som var indblandet i disse sager, havde alvorligt prøvet at gøre deres pligt, havde selv levet et hæderligt, hengivent liv, havde opdraget deres børn godt, havde elsket og fundet meget at rose hos det barn, som havde truffet forkerte afgørelser. Ikke desto mindre havde barnet truffet den forkerte afgørelse.

Ud over den ængstelse, der forårsages af det forvildede barn i sådanne tilfælde, kommer der ofte en yderligere byrde, nemlig dadel fra naboer og selvfordømmelse, når der i klasser og møder og diskussioner bliver læst fra skriften eller henvist til den.

Hvad har Kirken at sige til en hæderlig fader eller moder, der, ligesom alle forældre, har gjort fejl, men som virkelig har prøvet — kun for at barnet har negligeret deres lærdomme og eksempel og har valgt en anden kurs?

Muligvis findes der ikke noget emne, der bliver oftere og mere alvorligt behandlet i Kirkens instruktioner og formaninger og programmer i vore dage, end forældrenes ansvar over for deres børn. Alle, som har forbindelse med de unge og familierne, kender vigtigheden af at der lægges så stærk vægt på det, og ingen kan betvivle disse bestræbelsers gyldighed.

Uden for Kirken føler oprigtigt interesserede og gode mennesker det samme og søger de samme mål.

Der er kun få formaninger i skriften, der er tydeligere eller stærkere end dem, der står i forbindelse med forældres og andre voksnes ansvar over for deres børn og andre unge. Hvis vi skulle vælge et skriftsted, som der måske henvises oftere til end noget andet af talere og lærere, ville vi være sikre, hvis vi valgte det 68. afsnit i Lære og Pagter, hvor der er nedskrevet en velkendt instruktion fra Herren til Hans børn. Visse råd og instruktioner, som brødrene modtog til almindelig anvendelse, var indbefattet. Blandt de særlig udvalgte direktiver fra Herren er dette vers:

„Og atter: Om forældre i Zion eller i nogle af dens organiserede stave har børn, og de ikke underviser dem i læren om omvendelse, tro på Kristus, den levende Guds Søn, og om dåb og den Helligånds gave gennem håndspålæggelse, når de er otte år gamle, skal synden hvile på forældrenes hoved.“ (L. & P. 68:25)

Åbenbaringen lærer os, at forældreskab indbefatter det ansvar at „lære deres børn at bede og at vandre retskaffent for Herren.“ (V. 28.)

Mit formål i dag er at udtrykke min dybeste påskønnelse af disse instruktioners gyldighed og anvendelighed, og at sige at jeg tror og anerkender dem som Herrens ord. Men der er en anden side ved denne historie, som fortjener opmærksomhed og omhyggelig overvejelse.

Vi er alle klar over, at hjemmets og forældrenes og andre voksnes indflydelse på børnenes liv er af overordentlig stor betydning. Da jeg for nogle år siden fra denne talerstol sagde noget om forholdet mellem den voksne og

barnet, bemærkede jeg, at blandt andre ting gælder der følgende:

1. Børn er tilbøjelige til at blive som deres forældre og de hjem, som de kommer fra.

2. Børn bliver også påvirket af kammerater, som kommer fra andre hjem, og bliver derfor påvirket af atmosfæren i de andre hjem og de forældre, som lever i dem.

3. Andre voksne og andre omgivelser har stor indflydelse på unge mennesker.

4. Unge mænd og kvinder opdager snart sandheden om forældre eller andre voksne, hvis liv ved den måde de lever på ikke er i overensstemmelse med den overbevisning de giver udtryk for.

Det er rigtigt, at der findes mange eksempler på dejlige unge mennesker, som hæver sig op over deres hjemlige omgivelser og deres undervisning og det eksempel den voksne generation giver dem. På en eller anden måde finder de selv vejen, og når de sætter sig høje mål, viser de beslutsomhed og mod og evner til at gennemføre dem. Der er også eksempler på den anden side af medaljen, og det er om dette jeg gerne vil tale et øjeblik.

Hvad med de alvorlige, oprigtige forældre, som gør deres bedste for at opdrage deres børn i retskaffenhed og hengivenhed, blot for at se et barn (eller flere børn) vælge de veje, som fører til skæbner, som får forældrenes hjertet til at briste? Ligesom andre forældre har denne fader og moder, klare over deres svagheder og begrænsninger, alvorligt prøvet på at opdrage deres børn under Herrens formaninger. Når de hører andres taler og vidnesbyrd og lægger mærke til hvor heldige de naboer er, hvis børn følger den afstakne vej, brister deres hjerte og deres mod falder. De er syge af at få spørgsmål de ikke kan besvare, kritiske over for sig selv, huldervet i deres egen selvkritik ved andres sommetider ubetænksomme dom.

Hvad skal man sige til sådanne nedbrudte forældre? Findes der nogen opmuntring til dem i skriften? Hvad har profeterne sagt?

Ezekiel var en profet under Israels fangenskab. Han prædikede for et folk, for hvem det var trøstende at tilskrive deres øjeblikkelige problemer tidligere generationers synder. De havde den vane at citere en profeti: „Fædre åd sure druer, og børnenes tænder blev ømme.“ (Ez. 18:2.)

Der er naturligvis en grad af sandhed i dette ordsprog, hvad enhver fader og moder eller en, der nøje lægger mærke til menneskelig erfaring, ved. Vore børn lider virkelig på mange måder på grund af vore fejl og forsømmelser, akkurat som de går fremad gennem vor passende belæring og vor kærlighed og gode eksempler.

Da Ezekiel formanede Israel, sagde han disse ord, som er nedskrevet i det 18. kapitel i Ezekiel:

„Herrens ord kom til mig således:

Hvor tør I bruge det mundheld i Israels land: Fædre åd sure druer, og børnenes tænder blev ømme.

Så sandt jeg lever, lyder det fra den Herre Herren: Ingen skal mere bruge dette mundheld i Israel.“ (Ez. 18:1-3.)

Som jeg forstår beretningen, undervurderede Ezekiel ikke den sørgelige påvirkning i et barns liv, hvis det be-

røves sandheden eller føres på afveje ved en faders eller moders vantro. Ezekiel understregede endnu engang over for Israel den store betydning, som det personlige ansvar over for Gud har, og Guds uildthed over for ethvert menneske i henhold til dets egen karakter. Her Herrens ord gennem profeten, umiddelbart efter Hans instruktion om, at de ikke mere må bruge (eller misbruge) ordsproget i Israel:

„Se, alle sjæle er mine; både faderens sjæl og sønens sjæl er mine; den sjæl, der synder, den skal dø.“ (V. 4.)

Herren tilføjede, idet Han gentog de sidste ord: „Den sjæl, der synder, den skal dø“:

„Søn skal ikke bære faders misgerning, ej heller fader søns. Over den retfærdige skal hans retfærdighed komme, over den gudløse hans gudløshed.“ (V. 20.)

Ezekiel opmuntrede derefter til omvendelse og lydighed, idet han bemærkede, at den angrende synder kan undgå de evige følger af sin gerning gennem Herrens tilgivelse. Et ondt menneske, som omvender sig og bliver retfærdigt, skal leve. Et retfærdigt menneske, som bliver ondt, skal dø, Ethvert menneske må stå foran Gud og svare til sine egne valg og sin egen karakter.

Hvad Ezekiel sagde til det gamle Israel tror jeg vi må forstå og anvende i vore dages Israel. Hvor hjem og hjerte bliver adskilt ved de dårlige valg, et barn træffer i vrede eller oprør, og barnet er ansvarlig og har truffet sine egne stædige afgørelser, som går imod forældrenes hensigter i deres egensindighed, forstår Gud og fordømmer ikke ærlige forældre.

Jeremias citerede og modbeviste det samme ordsprog: „I hine dage skal man ikke mere sige: Fædre åd sure druer, og børnenes tænder blev ømme.

Nej, enhver skal dø for sin egen brøde; enhver, der æder sure druer, får selv ømme tænder.“ (Jer. 31:29-30.)

Der findes nogen lindring for det sorgfulde hjerte, når man tænker på den første familie i Bibelen. Trofaste forældre, som oprigtigt søgte at leve lydigt i henhold til deres kundskab om godt og ondt, prøvede at belære deres børn. Den ene søn forstod og ofrede et antageligt offer til Gud. Den anden søn forstod ikke eller ville ikke forstå. Gud havde ingen respekt for ham og hans offer. Så alvorlig var hans misforståelse og hans reaktion, at han rejste sig imod sin broder og slog ham ihjel.

Hvad med den første familie i Mormons Bog? Opdraget af den samme moder og fader, i det samme hjem, var der nogle af brødrene, som elskede Gud og fulgte deres forældres råd. De var loyale mod deres arv og deres muligheder. Andre sønner fulgte den modsatte kurs. De var vrede og oprørske og uimodtagelige for deres faders og moders belæring og eksempel og påvirkninger. Gentagne gange fulgte de deres egen egensindige vilje, til sorg for deres forældre og til deres egen endelige ødelæggelse.

Hvis der behøves mere bevis på dette problems omfattende natur og Faderens dybe kærlighed til dem, som lider ved det, så se på en anden familie, hvor den ene udvalgte søn ydmygt tog imod sin faders råd og plan i henhold til sin faders vilje; medens en anden søn, også

BØRNENES SIDER

Man kan aldrig være sikker på kålorme

AF

HELEN RONEY SATTLER

Linda søgte omhyggeligt i sin baghave. Hun havde et bekymret udtryk i ansigtet.

„Har du tabt noget, Linda?“ spurgte gamle hr. Olsen.

Linda så op. Hendes nabo lænede sig over stakittet.

„Åh, god morgen hr. Olsen. Nej, jeg har ikke tabt noget. Jeg ser efter et eller andet at tage med i skole til vor naturhistorieundervisning. Frk. West sagde, at vi skulle komme med noget i dag.“

„Det ser da ellers ud til, at du har fundet noget.“ Hr. Olsen pegede på et glas i hendes hånd.

„Nej, det er kun en væmmelig gammel orm, som jeg opdagede spiste af violerne“, sagde Linda, idet hun holdt den op, så han kunne se den.

„Men hvad forkert er der i at tage den med?“ spurgte hr. Olsen og så på den tornede lille sorte larve med de gule pletter.

„Åh, jeg kan ikke komme med den hæslige gamle tingest“, sagde Linda med en grimasse. „Alle vil le af mig.“

„Jeg kan ikke se hvorfor. For mig ser det ud, som var det virkelig en god ting at tage med.“

„Men alle andre kommer med så mange pæne ting“, udbrød Linda. „Bill kommer med et drosselæg, Gregers kommer med en fuglerede. Susanne har muslingeskaller, og Jimmy har en stensamling.“

„Na sådan, du synes ikke at den tingest er lige så god?“

Linda rystede på hovedet.

„Vi skal vise det frem og fortælle om det på fredag. Jeg ville ønske, jeg kunne finde en humlebi eller en sommerfugl.“

I det samme kaldte hendes mor. „Linda, du skal afsted nu.“

„Men jeg har endnu ikke noget til vor naturhistorie“, råbte Linda.

„Det er for sent nu“, sagde hendes mor, „Du kommer for sent.“

„Hvorfor ikke tage din kålorm med“, spurgte hr. Olsen. „Selvom den ikke ser ud af ret meget og er grim, er den bedre end slet igenting. Lad os give den et par violblade og et par huller i låget, for at holde den i form. Man kan aldrig være sikker på kålorme. De har en måde at forvandle sig på i løbet af natten.“

Linda takkede ham med et lille smil.

„Hr. Olsen er rar“, tænkte hun, da hun langsomt gik til skole. „Men han kan ikke forstå noget.“

Hun gjorde sig umage for at undgå at møde nogle af sine kammerater. Hun ønskede ikke at vise nogen sin grimme lille kålorm.

Da Linda nåede skolen, listede hun stille ind. Hun stillede glasset med den lille kålorm langt tilbage i et hjørne på bordet.

Klokken ringede, og Linda glemte alt om kålormen til frikvarteret. Da flokkedes alle børnene omkring naturhistoriebordet for at se på de nye ting.

„Åh, se på den gamle kålorm, en eller anden er kommet med“, hvinede Susanne, idet hun løftede glasset op.

„Åh, hvem ville dog komme med den“, spurgte Mary.

„Det er et held, at den er i det glas, ellers ville mine akvariefisk æde den“, sagde Mikael.

Alle lo med undtagelse af Linda. Linda følte allermest lyst til at løbe sin vej og gemme sig, men hun huskede, hvad hr. Olsen havde sagt. Så hun sagde: „Nå, ja, man kan aldrig være sikker på kålorme“.

Efter den første dag var det ikke så slemt. Alle havde glemt den lille kålorm, gemt tilbage i hjørnet, hvor det var svært at få øje på den.

Op så blev det fredag. Om fredagen skulle alle vise, hvad man var kommet med og fortælle klassen om det.

Linda ønskede ikke at gå i skole fredag.

Hr. Olsen havde den foregående aften spurgt hende, hvordan det gik med kålormen, og hun fortalte ham, hvordan de andre børn havde leet, og hun havde ikke set noget til ham siden.

Hr. Olsen vinkede nu: „Vent blot.“

Den der ler sidst ler dog bedst. Man kan aldrig være sikker på en kålorm og i særdeleshed om en lille grim en."

Linda følte sig nedtrykt, da naturhistorietimen begyndte, og hun hørte ikke, hvad Jens fortalte om sine sten, eller hvad Mikael fortalte om sine akvariefisk.

Da alle havde vist deres ting, kaldte Frk. West på Linda.

"Vil du ikke nok vise os, hvad du har med, Linda?" spurgte hun.

Linda gik langsomt op til bordet og tog sit glas.

"Jeg har kun denne lille, grimme kålorm med, for det var det eneste, jeg kunne finde", sagde hun.

"Vil du ikke nok åbne glasset og vise os det?" bad frk. West.

Klassen fniste.

Linda var lige ved at græde, men hun tog låget af. Allerførst så hun ikke noget, men så så hun en smuk grøn-gul juvel på låget.

"Åh", jublede Linda. "Min kålorm er forvandlet til en juvel." Hun holdt låget op, så alle kunne se.

Alle måbede af forbavselse.

"Den må være fortryllet", sagde Bill.

"Ja", sagde frk West, "det er en slags fortryllelse. Det er en puppe. Linda kom med en perlemorskålorm. Den er forvandlet til denne fine puppe. Snart vil den blive til en smuk

brun og gul sommerfugl med sølvpletter på undersiden af sine vinger."

"Hvem ville have tænkt, at sådan en grim, gammel kålorm ville forvandle sig til en smuk skabning som den", sagde Susanne.

"Jeg synes, at Lindas kålorm er det bedste i vor samling", sagde Bill.

Alle samtykkede.

Linda smilede lykkeligt. Som hr. Olsen sagde, man kan aldrig være sikker på kålorme. Det ved han alt om.

*Kære barn, din Gud er nær dig,
hvor du vandrer dag og nat,
og med velbehag Han ser dig,
om du over dyd og ret.
Stol på Herren, stol på Herren,
da er hjertet altid let.*

(Bornene Synger)

En hest til Mark

Familien Kramer, som i 1869 flyttede ind på en farm ved Des Moines-floden i nærheden af Ottumwa i Iowa, havde to gode heste, Jud og Jess, der udgjorde arbejdsspandet. Mark elskede Jud og Jess, men han ønskede en hest for sig selv — en sort hest med slanke ben, en stærk, buet hals og en flyvende manke og hale, en hest, som kunne løbe som vinden — en hest, som ville adlyde en venlig kommando og vrinske, når Mark viste sig.

En varm eftermiddag i August sad Mark og Lucy udenfor i skyggen af et stort elmetræ i nærheden af huset. Lucy hæklede firkanter til et tæppe. Mark lå udstrakt på ryggen og stirrede op i bladene på det gamle træ. Til sidst sagde han:

„Lucy, hvis du kunne få blot ét ønske opfyldt, hvad ville du så ønske?”

„At alle mine andre ønsker ville gå i opfyldelse”, svarede Lucy rapt.

„Det er et genialt ønske”, sagde Mark. Han holdt inde et øjeblik, så Lucy kunne tale. Da hun ikke gjorde

det, spurgte han: „Skal du ikke spørge mig, hvad jeg ville ønske?”

„Nej.”

„Hvorfor ikke?”

„Fordi jeg ved, hvad du vil ønske. Du vil ønske dig en sort hest helt for dig selv.”

„Ja”, sagde Mark og sukkede dybt.

„Mark”, sagde Lucy. „Du og jeg skal til at gå i skole i Ottumwa til september.”

„Jeg ved det”, sagde Mark.

„Ja, men det er ikke alt, hvad jeg vil fortælle dig.”

„Hvis det er om skolen, er jeg ligeglad om du fortæller det eller ej”, sagde Mark dystert. Han havde aldrig gået i skole, og han havde heller ikke lyst til det.

„Det er ikke kun om skolen. Det er om en hest til at bringe os frem og tilbage til byen.”

„Hvaf-hvaffor noget?” råbte Mark, idet han sprang op.

Lucy holdt op med at hækle og så op på ham.

„Her til morgen medens du hen-

tede koen fra marken, sagde far til mor, at han syntes at han var nødt til at købe en hest af hr. Prescott, fordi han ikke kan undvære Jud og Jess hver dag. Han sagde, at han næsten havde besluttet sig til at købe en anden hest."

"Sagde han, at han ville købe en sort en?"

"Nej, han sagde bare en hest. Men han sagde, at hr. Prescott havde adskillige til salg."

"Den kunne tage os begge til skole. Halvdelen af den er din."

"Jeg har besluttet mig til, at jeg ikke vil have min halvdel", sagde Lucy. "Jeg vil give min halvdel af den nye hest til dig."

"Mener du det?"

"Ja."

"Lucy, en dag vil jeg opfylde et af dine ønsker. Jeg ved ikke, hvad det vil være, men det vil være noget rigtigt godt."

"Det behøver du ikke, for det betyder ingenting for mig at give dig halvdelen af hesten, for jeg er lige glad med min halvdel."

"Nå, men alligevel, jeg vil i hvert fald ikke drille dig mere, og en dag vil jeg give dig en eller anden dejlig ting."

Næste morgen fortalte hr. Kramer sin familie, at han agtede at se på de heste, hr. Prescott havde til salg. Hvis han kunne finde den rigtige hest til den rigtige pris, ville han købe den, sagde han.

"Kunne du tænke dig at komme med, Mark?" spurgte han.

"Ja-ah", sagde Mark, der rystede af spænding.

Hele egnen så anderledes ud for Mark den dag, da han sammen med sin far kørte gennem den.

Hr. Prescott bød sine gæster

hjerteligt velkommen, idet han var lige så opmærksom mod Mark som mod hr. Kramer. Han lyttede, medens hr. Kramer fortalte ham: "Jeg har brug for en stærk hest, som kan færdes sikkert selv i det værste uvejr, og som jeg trygt kan overlade til børnene uden at være nervøs for deres sikkerhed, for de skal selv ride den."

En sort hest, råbte Marks hjerte, men han udtalte ikke ordene højt, for han vidste, at det ikke var høfligt af en dreng at bryde ind i de voksne menneskers samtale.

"Jeg har to gode dyr af den slags, De ønsker", sagde hr. Prescott. "De vil hver især tilfredsstillende Dem."

Mark var revnefærdig af utålmodighed efter at se hestene.

Da de nåede indhegningen, som skilte mark- og staldarealet, var der ikke en hest i syne.

"Jeg kalder på dem", sagde hr. Prescott.

"He-j Boy, he-j Lady. He-j Boy, he-j Lady", råbte han af sine lungers fulde kraft. To rødbrune hopper kom ud fra den lille træklynge og nærmede sig indhegningen.

Der er ingen sorte, tænkte Mark bedrøvet.

"Er det dem, De mener? spurgte hr. Kramer, medens han kritisk studerede hopperne.

"Baby dér er ikke noget for Dem. Hun er vild. Lady opfylder betingelserne, men jeg ville gerne have, at De så Boy, før De bestemmer Dem."

Boy kom så ud fra træklyngen, standsede før han nåede hegnet og så alvorligt på de fremmede. Marks hjerte gik næsten i stå et øjeblik. Boy var en sort hest med slanke ben, en stærk, buet hals og en flyvende manke og hale. Mark vidste, bare ved at se på ham, at han kunne galopere lige så

hurtigt som vinden, og at han ville adlyde det mindste vink.

Mark stillede sig op på en af træmmerne i hegnet og rakte sin hånd ud. „Kom her, Boy“, sagde han blødt. „Kom så, Boy.“

Boy stod stille, idet han kiggede på ham. Den lille rødbrune hoppe, Lady, kom hen til hegnet og gned sin bløde mule mod Marks hånd og vrinskede blødt. Mark klappede hendes hals og talte kærligt til hende, fordi han elskede alle heste.

„Kom her, Boy“, lokkede han, „kom så, kom så, Boy.“

Den sorte hest kom hen til ham og trykkede mulen mod hans skulder. Mark lagde sine arme omkring det sorte hoved og trykkede sig ind til den.

„Han har hestetække“, sagde hr. Kramer leende, og han og hr. Prescott gik ind i stalden for at tale forretning.

Da faderen og hr. Prescott kom ud fra laden, så Mark, at de begge så tilfredse ud. Hr. Prescott havde en tømme og et bidsel i hånden, så Mark vidste, at de havde lavet en handel om hesten. Hr. Prescott åbnede leddet og gik hen mod hestene.

„Okay, Lady“, sagde hr. Prescott og lagde hovedtøjet over hoppens hoved.

„Åh, nej, hr!“ kaldte Mark i skyndingen for at rette hr. Prescott. „Det er Boy, vi skal have, hr. Prescott.“

Hr. Prescott standsede med den ene hånd på Ladys hals. Han så på hr. Kramer med et så mærkelig overrasket udtryk i ansigtet, at Mark vendte sig mod sin far. Hvad han læste i sin fars øjne, fik ham til at udbrøde med chokeret stemme: „Far, vi skal da have Boy, skal vi ikke?“

Hr. Kramer svarede langsomt: „Min dreng, den sorte hest koster ti

dollars mere end hoppen og den er ikke bedre til det, vi skal bruge den til. Jeg vidste i samme øjeblik jeg så den sorte, at han var den, du ønskede dig, og jeg ville meget gerne købe den til dig, men jeg kan ikke undvære de ekstra penge.“

Mark vidste, hvor meget hårdt arbejde ti dollars indebar. Han gjorde en synkebevægelse: „Det er i orden. Og hoppen, tja, jeg kan da godt lide den, far.“

Tårer blændede hans øjne, da han gik væk fra mændene over mod vognen. Han ikke engang skævede til Boy igen. Han hørte hr. Prescott klare stemmen og sige: „Det er en god dreng, De har. Jeg kunne da slå lidt af på den anden hest, lad os sige to dollars.“

„Den sorte er Deres oprindelige pris værd, og jeg ville have snydt Dem, hvis jeg betalte mindre for ham.“

Hele vejen tilbage til Kramer-farmen gik Lady elegant ved siden af hestevognen med tømme i Marks hænder.

Lucy, der ventede hjemme, hørte vognen, da den kom ned ad vejen, og hun løb ud af huset for at åbne det store led ind til indhegningen.

Hendes ansigt lyste op, da hun så den kønne hoppe.

„Jeg tror, at jeg vil komme til at kunne lide hende“, råbte hun, da vognen støjende standsede. „Hun ser blid og venlig ud. Åh, Mark, nu har du en hest helt for dig selv. Naturligvis, hun er ikke sort, men hun er smuk. Er du ikke glad?“

„Jo“, sagde Mark.

Hans svar var fast, men Lucy mærkede, at der var noget galt og så hurtigt fra ham til faderen.

„Der var en anden hest, som vi kunne lide“, sagde hr. Kramer, „men

den kostede mere end hoppen, og jeg har ikke råd til den."

Medens faderen begyndte at tage seletøjet af Jud og Jess, førte Mark hoppen ind i en ren stald. Lucy fulgte efter ham. Til sidst sagde hun næsten hviskende: „Mark. Den anden — den var sort, ikke?"

„Ja."

Lucy løb om bag stalden og græd lidt, for hun vidste, at Mark var meget skuffet.

I de efterfølgende dage tænkte Lucy ofte, at ingen, selv ikke Mark, kunne lade være med at holde af Lady. Den lille hoppe viste meget tydeligt, at hun elskede sin nye familie. Lucy holdt af at sidde på den øverste tremme på hegnet og stryge Lady's mule og snakke med hende. Lady blev aldrig træt af at blive kælet for og snakket med. Og Mark tog sig ovenud godt af Lady.

En morgen standsede en lukket vogn foran huset. En høj mand steg af vognen og hjalp en kvinde ned.

Fru Kramer, som var stoppet op for at se ud, gav et lille henrykt udbrud fra sig og løb ud til leddet.

Hr. og fru Westman, som boede i byen, hvor fru Kramers forældre boede, var på vej til Californien.

Lucy og Mark havde aldrig før set deres forældre så spændte og glade, som de var den dag.

Før de drog afsted, bar hr. Westman gaver ind fra vognen fra fru Kramers forældre, hvor i blandt der var et ti-dollar guldstykke til Lucy og et til Mark.

„Jeg vil købe et eller andet dejligt for min en dag, men lige nu ved jeg ikke, hvad det skal være“, sagde Lucy lykkelig.

„Far, er det virkelig vores egne penge? Må vi gøre lige hvad vi vil med dem?“ spurgte Mark.

„Selvfølgelig, min dreng, men glem ikke, at det er mange penge.“

„Det gør jeg ikke. Ti dollars er forskellen mellem Lady og Boy . . .“

„Åh, nej!“ råbte Lucy, og så slog hun hånden for munden, idet hun kom i tanker om, hvor meget Mark ønskede sig den sorte hest.

„Du mener, at du vil bytte Lady og Boy og betale differencen med dine penge?“

„J-jeg — ja-h, det var hvad jeg tænkte på“, stammede Mark.

„Hvad er der galt med Lady, Mark? Hun ser for mig ud til at være en god lille hoppe.“

„Det er hun også“, sagde Mark hurtigt. „Jeg tror ikke, at Boy er spor bedre end Lady, men han er — han er sort, og han er lige netop, hvad jeg altid har ønsket mig.“

Mark mærkede, at hans far og mor og Lucy stirrede på ham, og han rødmede en smule.

„Det er dine penge, min dreng, og det er flere, end du sandsynligvis nogen sinde vil eje igen før du bliver voksen.“

„Jeg har tænkt over det. Lige siden den dag, vi gik til hr. Prescott, har jeg prøvet på at finde ud af, hvordan jeg kunne tjene nok penge til at købe Boy. Må jeg gøre det i morgen?“

Lucy ventede ikke for at høre faderens svar, for hun vidste, hvad det ville være. Hun løb ud af huset og ned til stalden og slyngede sine arme om Lady's hals og græd og græd.

Om morgenen, da tiden kom for Mark til at sadle Lady op og ride bort med hende, løb Lucy ned til flodbred- den og satte sig på en stor træstamme. Hun kunne ikke holde ud at se Lady blive ført bort fra de mennesker, hun elskede.

Middagsmåltidet var overstået, for Mark vendte tilbage. Lucy, som ikke havde været i stand til at spise en mundfuld, var ved at hjælpe sin mor med opvasken, da de hørte den knagende lyd fra leddet.

„Det er Mark“ sagde hr. Kramer.

„Han er nok glad nu“, sagde fru Kramer, idet hun gik hen til døren, „men jeg føler som Lucy, jeg brød mig ikke om at se den lille hoppe tage afsted.“

Hun stod et øjeblik i døren, og så sagde hun i en forbløffet tone: „Mark er på Lady. Han har hende med til- bage.“

„Den sorte hest må være blevet solgt“, sagde hr. Kramer. „Jeg vil gå ned til stalden for at se, hvad jeg kan gøre for at lindre Marks skuffelse.“

Lucy fulgte efter faderen til stal- den. Hun var så ked af det på Marks vegne, at hun havde lyst til at græde, men hun var så glad for at have Lady tilbage, at hun kunne skribe af glæde.

Da de nåede stalden, var Mark ved at sadle Lady.

„Var hr. Prescott hjemme?“ spurg-

te hr. Kramer.

„Ja.“

„Var den sorte solgt?“

„Nej.“

„Ville hr. Prescott da ikke lave byttehandelen?“

„Jo, far, han var villig til at lave handelen.“

Mark så fra faderen til Lucy og så deres desorienterede udtryk.

„Hr. Prescott ville med glæde lave handelen, han sagde, at han vidste, at jeg hele tiden havde ønsket mig den sorte hest, og at han var glad for at jeg kunne få den nu. Vi gik ned til folden, og han hjalp mig med at sadle Lady af og sadle Boy. J-jeg troede, at jeg ville være fuldkommen lykkelig, når jeg satte mig op på Boy, og når jeg vidste, at han var min egen, men det var jeg slet ikke.“

Boy og jeg startede, og jeg hørte en vrinsken, og jeg så mig tilbage, og der stod Lady ved indhegningen og så på mig, hendes ører stod lige så højt op i vejret, som hun kunne få dem. Hun vrinskede og vrinskede, og det lød som om hun spurgte mig, hvorfor jeg tog afsted uden hende. Og hun, tja, hun så bedrøvet ud. Lige pludselig var det som om Boy ikke var min egen hest. Jeg ønskede ham ikke; jeg ville have Lady. Det gik op for mig, at hun virkelig er min hest, selv om hun ikke er sort.“

Glæden brusede gennem Lucy's hjerte. Hun rakte op for at klappe Lady's mule.

„Og hr. Prescott var så venlig at lade dig bytte heste igen?“

„Jep. Han lo og gav mig guldstykket igen. Han sagde, at når et men- neske ved, at han har gjort en fejltagelse, er det en god ting at indrøm- me det og få tingene bragt i orden igen.“

en autoritet i sin faders rige, fulgte sin egen egensindige vilje og sit lave hovmod, gjorde oprør mod sin fader og hans instruktioner og, ikke tilfreds med dette, fik en trediedel af sine søskende til at gøre oprør mod deres fader og følge sig, til deres egen sorg og smerte.

Hvilken anvendelse man end vil gøre af Ezekiels instruktioner, er der i hvert fald følgende opfordring til dem, i hvis hjem der er fred og glæde og fryd på grund af deres afkom: Vær ydmyge. Vær kærlige og betænksomme og bed for dem, som har den ulykke at have et barn der er faret vild. Tak Gud, våg og bed, og vær ydmyge.

Til dem, til hvem sorgen over et barn, som ikke har reageret på forældrenes belæringer og eksempel, er kommet: Vær trøstet. Gud forstår. Han ved, hvad det betyder at have en oprørsik søn og vildfarne børn. Mange andre forstår det.

Lad det igen blive sagt, at der er ingen anledning til at undervurdere betydningen af at vi gør alt hvad vi kan for at lede og styre vore børn og inspirere dem til lydighed. Vi kan på tragisk måde påvirke deres liv ved vore fejl. Men lad os også tænke over og være klare over og erkende princippet handlefrihed hos ansvarlige folk, så de står til ansvar for de valg de træffer.

Gud forlanger, at vi erkender ansvaret for vore personlige afgørelser; Han behandler ethvert menneske efter dets egen karakter. Han har gennem Ezekiel lært os, ikke alene at ethvert menneske må stå på egne ben og være ansvarlig for sine egne afgørelser, men at Gud ønsker, at alle skal vende sig til Ham og leve, for Han har ingen glæde af at Hans børn lider for deres synder.

I et tidsskrift blev det fornylig citeret:

„I de sidste seks dage af Påskefesten fremsiger Jøderne en særlig bøn — det halve Hallel. Traditionen siger, at da ægypterne, under forfølgelsen af Jøderne, druknede i Det røde Hav, forhindrede Herren englene i at synge Hans pris, idet Han formanede dem: Hvorledes kan I synge hymner, medens mine skabninger drukner i havet?“

Gud hjælpe os til at være ydmyge, hvis vi er velsignet med børn, som følger den vej de har fået anvist. Gud hjælpe os til at være venlige og kærlige mod dem, hvis erfaringer ikke har været så gode. Gud hjælpe de gode forældre, som virkelig har prøvet, men som har haft hjertesorg, til at kende Hans kærlighed og Hans varme og den store opmuntring, som Hans forstående hjerte kan give dem.

Herren kan regne med Don

Med al den spænding, der var i luften, var det svært at forstå, at det blot var kvarterets unger, der spillede deres daglige aftenfodboldkamp. Men det var ved at være mørkt nu, og de var ved at gøre sig klar til at gå efter Don's sidste afgørende mål. Da de havde fået deres trøjer på, samlede de om ham og forlod venskabeligt sludrende marken.

De nåede først Don's hjem, og da et „vi ses“ var udvekslet, åbnede Don døren og gik ind. Hans far var ved at ringe til hjemmelærerne i sit kворum for at aftale et mundtligt rapportmøde. Don kunne høre sin mor ude i køkkenet. Da han kom derud, vendte hun sig om fra vasken og sagde: „Davs du. Grenssekretæren, br. Bruun, ringede, medens du var væk og sagde, at grenspræsidenten gerne vil tale med dig på sit kontor i morgen aften kl. 19. Far og jeg skulle også med.“

Don blev lettere overrasket og spurgte: „Sagde br. Bruun hvad det drejede sig om?“

Faderen var imidlertid blevet færdig med at ringe og havde hørt den sidste del af samtalen. Han svarede: „Nej, br. Bruun sagde ikke hvorfor, men det er muligt, at Herren har en eller anden opgave, du skal udføre.“

Don så på sin far et øjeblik, hvorefter han vendte sig om og gik ind på sit værelse med en masse tanker færende gennem hovedet.

Tanken om den forudgående fodboldkamp og hans sidste afgørende mål, der havde optaget hans sind for et øjeblik siden, var nu væk, og han begyndte at betragte nogle

af de ting, der var vigtigere for ham end alt andet. Da han tænkte på det forestående møde med grenspræsidenten, mindedes han den gang for lidt over et år siden, da han mødtes med grenspræsidenten for at blive interviewet vedrørende hans ønske om at modtage Det aronske Præstedømmes ansvar. Det var for ham den største begivenhed i hans liv. Hans forældre havde ofte fortalt ham om Præstedømmets velsignelser og forpligtelser. Don mindedes, hvad hans far havde sagt, da de fulgtes ad hjem fra deres første fælles Præstedømmemøde. Han havde sagt: „Don, jeg ved ikke, hvordan en far kan være mere stolt af en søn, end jeg er i dag. Du bærer nu Guds Præstedømme. Hvor du end er, eller hvad du end gør, så glem aldrig det.“

Da Don tænkte på sin fars ord, fyldtes hans øjne med tårer, som de havde gjort det den dag. Han elskede sin far og prøvede at efterleve hans råd. Han havde altid været stolt af at bære Præstedømmet.

Efter at Don havde holdt aftenbøn, lå han i sin seng med lignende tanker.

Den næste aften kørte Don og hans forældre over til kirken. De gik ind i bygningen og satte sig på nogle stole udenfor den lukkede dør til grenspræsidentens kontor. Kort efter kom grenspræsidenten, br. Walker, ud fra sit kontor. Han hilste på Dons forældre, gav så Don hånden og bad han komme indenfor. Dons forældre fik besked på, at de ville blive kaldt ind på kontoret i løbet af nogle få minutter.

Da Don kom ind, hilste br. Walkers rådgivere på ham.

I de næste par minutter udsurgte br. Walker Don om hans personlige værdighed og hans kærlighed til Herren. Da grenspræsidenten var tilfreds med hensyn til Dons fulde kvalifikationer, sagde han: „Don, vi har bedt dig komme her i aften, fordi vi ønsker at kalde dig til et arbejde, Herren ønsker, at du skal udføre.“

Don følte en rislen ned ad ryggen, medens han lyttede.

„Br. Walker“, sagde han, „jeg er villig til at gøre alt, Herren ønsker af mig.“

Grenspræsidenten smilede til sine rådgivere og vendte sig mod Don og sagde: „Vi var overbeviste om, at du ville tage det sådan. Don, den stilling, vi føler os inspireret til at kalde dig til, er det vigtigste ansvar, der kan gives en ung mand i din alder.“

Don, der kunne føle alvoren i grenspræsidentens stemme, så spændt på ham.

„Don, Herren ønsker, at du skal præsidere over diakonernes kvorum i grenen. Men før du siger ja, så lad mig fortælle dig, hvor vigtigt og betydningsfuldt et kald, det er.“ Grenspræsidenten tog Lære og Pagter ned, slog op på afsnit 107, vers 85 og læste langsomt: „Og atter, sandelig siger jeg jer. En præsidents pligt over diakonembedet er at præsidere over tolv diakoner og sidde i råd med dem og lære dem deres pligter, at de gensidigt kan opbygge hinanden, som det er givet ifølge pagterne.“ Din pligt som præsent for diakonernes kvorum vil være lige netop det Herren sagde — at vejlede og belære medlemmerne i dit kvorum.“

Grenspræsidenten tav et øjeblik og sagde så: „Don, jeg ved ikke, om du helt forstår det store ansvar, som Herren giver en ung 13-års dreng. Måske du bedre forstår det, hvis jeg sammenligner en diakonkvorum-præsidents ansvar med det ansvar, din far har som præsent for ældsternes kvorum. I Lære og Pagter siger Herren dette om det ansvar, som præsenten for ældsternes kvorum har: „... videre påhviler det præsenten for ældsternerne at præsidere over seksoghalvfemsindstyve ældster — at sidde i råd med dem og undervise dem i overensstemmelse med pagterne.“ (L. & P. 107:89.) „Forstår du“, fortsatte br. Walker, „præsidenten for diakonernes kvorum har samme ansvar, som din far som præsent for ældsternes kvorum.“

Grenspræsidenten vendte sig om mod sin andenråd-

giver og sagde så: „Br. Hanks, du har direkte med diakonernes kvorum at gøre, kunne du nævne nogle af de ting, Herren forventer af en præsent for det kvorum?“

„Tja, Don“, begynte br. Hanks, „de enkelte pligter står i den håndbog, der gives hver enkelt kvorum-præsident. Lad mig henvise til nogle af dem. Sammen med dine rådgivere skulle du præsidere over alle ugentlige kvorum-møder. Du skulle besøge de syge og inaktive i dit kvorum. Som præsent skulle du mødes med jeres tilsynsførende og planlægge aktiviteter, bestemme opgaver og gennemgå hver drengs optegnelser. Kvorum-præsidentskabet skulle også mødes med enhver ny-ordineret diakon og forklare ham om diakonernes pligter og mulighederne for at arbejde i Præstedømmet, og få ham til at love sig selv at gøre sin pligt og opretholde Kirkens standarder, når de er blevet ham forklaret. Don, der er mange andre ting, der hører ind under det ansvar, en præsent skal opfylde, og hvis du accepterer, vil du være nødt til at sætte dig omhyggeligt ind i håndbogen.“

Br. Walker smilede og sagde: „Don, kan Herren regne med, at du vil påtage dig ansvaret som vor diakonkvorum-præsident?“

Don svarede sikkert: „Ja, br. Walker, jeg vil modtage kaldet og gøre alt, hvad Herren forventer af mig.“

„Det er vidunderligt, Don“, sagde grenspræsidenten. „Lad os så invitere dine forældre ind.“

Grenspræsidentskabet rejste sig op, da Dons forældre kom ind og br. Walker sagde: „Don har accepteret et kald til at blive vor diakonkvorum-præsident, og han har lovet at opfylde alle Herrens forventninger med hensyn til denne stilling. Vi vil lade Don rådføre sig med os om, hvem der skal tjene sammen med ham, og vi ønsker, at hans forældre skal støtte og opmuntre ham i denne, den vigtigste opgave, der kan komme til en ung mand.“

Don følte sin fars arm rundt om skulderen, og hans moder lagde sin hånd på hans. Hans forældre forsikrede grenspræsidenten, at de ville støtte og opmuntre ham, hvorpå de alle forlod kontoret.

Don følte som aldrig før, at Det aronske Præstedømme virkelig var det største hverv, der kunne gives en ung mand i hans alder, og han var besluttet på, at overføre denne forståelse til enhver dreng i hans diakonkvorum.

Orkidéer i køkkenet

AF ELSIE SIM HANSEN

Et tordenvejr sønderflængede himlen, da jeg kiggede ud af mit dagligstuevindue. Det kunne give sig til at regne, hvad øjeblik det skulle være, tænkte jeg, og tog et tørklæde om hovedet, inden jeg dristede mig over gaden til genboens hus for at låne en kop flormelis.

Da jeg gik ind i Beth Jordan's køkken og bad om sukkeret, lagde jeg mærke til, at hun var ved at stryge, og at hun havde en yndig, hvid orkidé fæstet på skulderen af sin hverdagskjole.

„Det ser ud til, at du er i festskrudet“, sagde jeg smilende, idet jeg nikkede i retning af orkidéen.

Beth rødmede en lille, bitte smule og lo, da hun sagde: „Ja, du kan vel ikke få andet indtryk, end at jeg skal til fest, men jeg skal nu altså ingen steder idag. Randy og jeg havde bryllupsdag igår.“

„Det er vel nok en prægtig orkidé. Jeg tror aldrig, jeg har set en så stor hvid orkidé“, svarede jeg.

„Jeg synes også, den er flot“, sagde Beth. „Det er derfor, jeg ikke kunne lide den tanke, at den skulle lægges i en æske og lukkes inde i køleskabet, hvor jeg ikke kunne se den eller glæde mig over dens skønhed. Naturligvis er jeg klar over, at den ikke holder så længe, når jeg har den på lidt hver dag, men til hvilken nytte er det at have den liggende i et mørkt køleskab? Jeg kan bedre lide den tanke, at jeg får så megen glæde og fornøjelse af den, som det er muligt.“

Jeg var tavs et øjeblik, som om jeg prøvede at tilegne mig den tanke.

Beth kiggede hurtigt hen på mig, da hun sagde: „Jeg er vis på, at andre mennesker har pyntet sig med blomster, når de gik derhjemme, men det er jo ikke sikkert, jeg var kommet på den tanke, hvis jeg ikke netop havde hjulpet min moder at ordne min bedstemoders sager, da hun for et års tid siden døde.“

„Er den tanke en hemmelighed?“ spurgte jeg. „Og hvad har det at gøre med at bære brystbuketter, når man går derhjemme?“

„Min bedstemors hus var fyldt med yndige ting, som folk havde givet hende; blandt disse ting var en cedertærskiste, der var fyldt til randen med broderede pudebetræk, viskestykker, bordduge og mange andre ting. Det var altsammen gult af ælde. Mor sagde, at hun flere gange havde spurgt Bedstemor, hvorfor hun ikke brugte de ting; men Bedstemor svarede altid, at det havde hun også i sinde, når der meldte sig en anledning — men den anledning kom aldrig. Er det svar nok på dit spørgsmål?“

Det løb mig koldt ned ad ryggen, idet jeg huskede på alle de gaver, jeg selv havde gemt af vejen, så jeg forsvarede mig: „Ikke helt, for jeg synes nemlig, det er en god ide at have et reservelager af smukt linned til særlige lejligheder.“

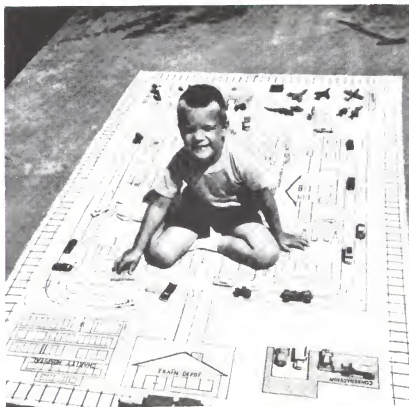
„Det synes jeg oså“, sagde Beth, „men ikke på den måde, som Bedstemor gjorde det. Tænk bare på den tid og de kræfter, som venner og slægtninge har anvendt på at lave de yndige ting, de forærede hende. Nu er hun borte, og hun gav ikke engang sig selv mulighed for at glæde sig over dem.“

„Måske fandt hun sin glæde i blot at vide, at hun havde dem“, forsøgte jeg.

Beth så skeptisk på mig et øjeblik, så sagde hun: „Skrifterne siger: 'Thi hvad gavner det et menneske, om man giver ham en gave, og han ikke modtager gaven?' Bedstemor lærte øjensynligt aldrig, hvordan man modtager gaver. Randy og jeg har bestemt, at vi vil have så megen glæde og lykke ud af vore gaver nu, idag, som det overhovedet er muligt.“

Idet jeg tog koppen fra køkkenbordet til mig, sagde jeg tankefuldt: „Jeg er sandelig glad for, at jeg gik over til dig idag, Beth. Jeg forstår nu, at det er ved at være på tide både for mig og for min familie at begynde at glæde os over nogle af vore egne 'orkidéer'.“

Et stykke legetøj, han vil sætte pris på

JUNE F. KRAMBULE

Mange timers fornøjelse blev skabt af Mrs. Ivan Anderson fra Shelley, Idaho, og givet til hendes barnebarn, Michael Anderson, i form af en billig, holdbar julegave, en gave, der vil stimulere hans fantasi lige så længe, som drenge kan lide biler og flyvemaskiner. Det er en „Legetøjsby“ — en slags trylleby — storartet til regnværsdage eller lad-nu-være-med-at-snavse-dig-til-timer når Mor har nogle ærinder at gå.

Dette stykke legetøj er lavet af et stykke groft sækkelærred, ca. 1½ x 2½ m. Derpå har man tegnet en plan over en modelby, der indeholder alle de bygninger, Michael kender, som f. eks. jernbanestation, skole, kirke, hotel, hospital og supermarked. Man kan gøre „byen“ større ved at lægge en fabrik til, hvor der skal bruges varebiler og kraner; en zoologisk have, en bondegård og en luft-havn til at huse de mange bitte, små flyvemaskiner, der summer og brøler i en lille drengs hånd, er også spændende.

Langs hele ydersiden af modelbyen løber et jernbanespor, det er tegnet, ligesom alle omrids af bygninger og

gader, med speedmarkers (hurtigskrivere), der kan fås i enhver papirhandel.

En kasse med modeltog, dyr til Zoologisk Have, mange forskellige biler, også ambulancer og mælkevogne, hører til byplanen og udfylder mange timer med fantasifuld leg. Husene langs med vejene har garager til miniature-bilerne. De laves som lommer af et eller andet stof, med læg ved kanterne, så en lille, knyttet næve kan skubbe de små biler ind.

Huse og andre bygninger, der er trukket op med hurtigskrivere, kan man farve ganske let med farveblyanter.

Har du en lille fyr med fantasi i dit hjem? Hvorfor så ikke tegne ham sådan en legetøjsby og lad ham tilbringe tiden med at køre til søndagsskole, køre mælken rundt til folk, køre patienter til hospitalet med fuld udrykning, lande med sin flyvemaskine eller starte privatbilen og køre ud til bondegården? Sådan en gave er det interessant at lave, den er let at sende, nem at pakke sammen og lægge af vejen og den snavser ikke tøjet til. Altsammen noget, de voksne kan lide, og som de små kan have mange fornøjelige timer med.

UNGDOMSSIDERNE

Vi burde have et ønske om — og samtidig arbejde på at realisere det — at vi på vor pilgrimsfærd gennem livet ville efterlade nogle spor, der viser, at vi er kommet her forbi. Som en lyttetænder kan et menneskes kurs i livet ses af det lys, han lader bag sig, selv efter at han er drejet om et hjørne. Enhver handling er en vejviser, der fortæller verden, hvilken vej vi følger.

Præs. Hugh B. Brown

Tro på Gud

AF LOYE WRIGHT

„ . . . Når jeg gribes af frygt, vil jeg stole på dig.“ (Salm. 56:4)

Hvad lavede du den 10. juni 1963 om eftermiddagen? Sandsynligvis kan du ikke huske det: men det kan Ron Clark. Han vil sikkert aldrig glemme det. Han lå fastklemt under en to tons kvægbil i bunden af en udtørret flod. Ved siden af ham lå flere af hans bedste venner døde. Rundt om ham sås den blodige ødelæggelse, som var resultatet, da den store bus, med en dyrebar last på 45 mennesker, baglæns styrtede ned fra en afsats. Nu var 12 af dem døde. Andre 20 var sårede. Ron selv var fanget nær ved fodenden af det tunge køretøj, hvor den største vægt hvilede. Hans kæbe var blevet slået alvorligt af led, da det store køretøj væltede rundt, og hans venstre ben var knust under vognen.

Så snart han havde fået sine arme og sit højre ben fri,

satte Ron sin kæbe i led, så godt han selv formåede mellem alle de sårede, grædende og skrigende passagerer. Den usårede G.U.F. forstander, som havde ledsaget spejderne, for hvem dette havde været en aktivitet, de længe havde set frem til, gik rundt og var ved at danne sig et overblik over skadens omfang. Da han kom til Ron og spurgte ham, om han var slemt såret, bøjede den unge mand hovedet.

„Charlie“, hans stemme skælvede, „jeg har mistet mit ene ben.“ Han kunne ikke mærke det mindste liv i sit venstre ben, og tanken om en frygtelig fremtid fløj gennem hans hjerne. Til trods for smerterne og bekymringen, var det alligevel Ron, som blev ved med at sige til de andre: „Det går nok. De skal nok finde os og få os væk herfra.“

Ron var den sidste, der blev befriet fra den forulykkede bus. Han blev bragt til Panguitch Hospitalet, hvortil hans familie ankom fra Provo.

„Jeg har det godt, Mor“, sagde han.

Denne 16-års explorer viste et bemærkelsesværdigt mod, og få dage senere fik han lejlighed til at vise endnu større mod.

Han blev sendt hjem, og her måtte han kun få mad gennem et sugerør, på grund af sin forvredne kæbe. Han kunne næppe tale. Han kunne ikke synge. For Ron var dette meget slemt. Gennem hele sit liv havde han med sin uforlignelige stemme bragt megen glæde til andre mennesker. Da han var 12 år gammel, vandt han med sin smukke fremstilling af „Lyt, kære lærer“ og „Når Han kommer igen“, hjerterne på alle, der var til Generalkonference. For kun et år siden havde han sunget i koret ved en stavs-konference. Hans venner havde sunget med ham — de samme, som havde hjulpet med til at planlægge turen til det sydlige Utah.

Han huskede, hvor glade de alle havde været: Randy Miller, Lynn Merrell, Gary Christensen, Gary Rasmussen, Joe Erickson og Gordon Grow, alle hans bedste venner. Det havde været dejlige dage. Nu forestod Gordons begravelse og derefter begravelsen af de fem andre venner. Ron kunne kun gå lidt rundt ved hjælp af krykker, da hans stavspræsident, Ben E. Lewis kaldte ham ind på sit kontor.

„Ronnie“, sagde han, „familierne vil gerne have dig til at synge til begravelsen.“

Hvordan skulle han kunne det? Hans kæbe var slemt forvredet. Desuden... dette var fem af hans bedste venner.

„Du vil kunne gennemføre det“, lovede præsident Lewis, „hvis du vil bede og hvis du virkelig ønsker det.“

Han ønskede det virkelig. De næste dage var han opfyldt af bøn. Han vidste, at kun Herren kunne hjælpe ham til at udføre dette umulige hverv.

Morgenen på begravelsesdagen kunne han ikke spise, for hans kæbe var helt stiv, og han måtte tale gennem tænderne. At øve sig på forhånd ville være en fiasko. Med disse sammenbidte tænder kunne han overhovedet ikke få en lyd frem. Men han havde givet sit ord.

Hans oprigtige bøn fortsatte, lige til han sammen med sin broder Bob sad på korforhøjningen i Det gamle Provo Tabernakel.

Så pludselig et par minutter før han skulle synge, kom en følelse af altovervældende fred til ham, og han vendte sig mod sin broder. „Jeg kan bevæge min kæbe!“ hviskede han. „Det føles, som om den er helt i orden.“

Han samlede sine krykker op, humpede over til orglet, og med et blegt smil nikkede han til organisten Byron Jensen. Den unge explorer stod rank og så ned på de blomstermykkede kister, som indeholdt de afsjælede legemer af hans venner, som han var vokset op sammen med. Hvordan kunne han synge?

Så lød hans stemme smuk og ren. „Herrens godhed være med dig. . .“. De klare toner fyldte Tabernaklet og hævede sig til himlen på sommerbrisen. „Må du drømme søde drømme, glemme alt, hvad er forbi. . .“. Melodien lød

rent til det sidste; men så . . . han kunne ikke fortsætte. Han vaklede og hviskede så: „. . . til vi ses igen.“

Tårerne løb ned ad kinderne på de femtenhundredes sørgende mennesker, der var forsamlet i Tabernaklet — tårer, der blev udgydt ikke alene for de fem drenge, som var blevet taget bort, men også for den unge spejder med den opsvulmede kæbe, der viste så stort et mod.

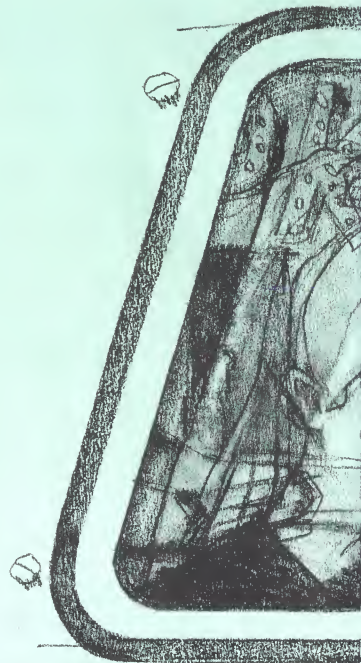
Med hensyn til kæben, lukkede den sig igen umiddelbart efter sangen og der gik uger, før Ron atter kunne åbne den.

Der er ingen, der skal komme og fortælle Ron, at der ikke kan ske mirakler. Han har et par gange været i farefulde situationer siden dengang, men han har nu nået sine ønskede mål — en mission i de østlige stater. Men mirakler sker ikke af sig selv. De kræver virkelig tro, ydmyge bønner og en mængde personligt mod. I dette tilfælde var alt det forenet til overflod i en meget stærk ung mand.

Blind

AF SUZANNE EYESTONE

Jolene trak sweateren tættere omkring sig og så op ad gaden efter bussen. I aftenens tussmørke kunne hun se dens små røde lys arbejde sig gennem trafikken.

„Hurtigere, hurtigere“, sang det i hendes bryst. Hun hadede at stå ved busstoppestedet, mens alle mennesker stirrede på hende. Ja hun hadede det endnu mere end at køre med bussen.

Snart kom pustet fra luftbremserne, og den tunge lugt af dieselmotor indhyllede hende i en blålig røgsky. Hun havde grebet en mønt i sin pung, dørene havde lydløst foldet sig tilbage, mens chaufføren iagttog hvordan hun hastigt lod kantstenen bag sig.

Jolene smed sin mønt i billetboxen og skulle lige til at sætte sig ned, da en høj latter vækkede hende. To drenge, som sad henslængt på det sidste sæde, skubbende til hinanden og lo støjende.

„Åh, nej!“ stønnede hun, og en hektisk rødmen farvede hendes pande og kinder.

„Dan Todd! Åh, nej! Jeg ser så frygtelig ud. Hvorfor netop i dag?“ Hun dukkede hurtigt hovedet og gled ind på et tomt sæde. Hun holdt hovedet bøjet og rettede på sit opvaskevandshår, idet hun trak det lidt frem, skubbende det derpå tilbage og trak det så frem igen.

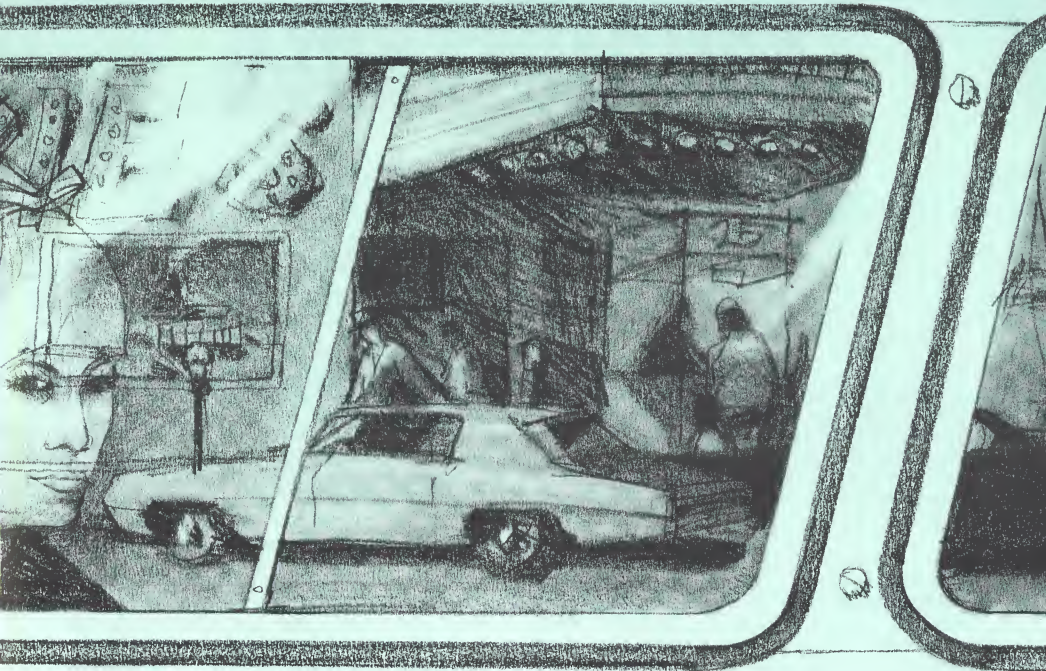
Drengene støjede rundt, skubbende og kildede hinanden og var så ved at kvæles i latter. Ved hvert nyt udbrud krøb Jolene længere ned i sædet.

En tynd, midaldrende mand gik usikkert op ad gangen, idet han greb for sig med hænderne for at fange metalhåndtagene på sæderne. Han nåede chaufføren og smilede.

„Er det Frost Street denne gang?“

„Ja, Mr. Durlany.“ Chaufføren tøvede et øjeblik og tilføjede så: „Det er ikke til at begribe, hvordan De ved, hvor langt vi er kommet.“

„Mennesket ser ikke med sine øjne alene, Charlie“. Den blinde mand lo og gik varsomt ned ad trinene.

Udenfor var solen ved at gå ned bag den hvide bjergkam i et purpurfarvet bronzeskær.

Da Jolene kikkede op for at se ud gennem vinduet, så hun kun sit eget ansigt genspejlet i glasset. Hun stirrede på det et øjeblik, idet hun fulgte sin næses og øjnes silhuet og standsede ved de grimme små stive øjenvipper. „Åh, jeg ville ønske, jeg var smuk, kære Gud“, bad hun indtrængende og stille. „Jeg ville give alt, hvad jeg har. Gør mig smuk, gør!“

Hun fik øje på drengene i vinduesglasset og så, at de pegede på hende.

„De sidder sikkert og taler om, hvor grim jeg er.“ Jolene opdagede, at hun skulle af næste gang og rakte selvsikkert ud efter stopknappen. Det ringede højlydt, da hun trykkede på den, og det gav et sæt i hende.

Da hun var kommet af bussen, trak hun sweateren tættere om livet, bøjede sig fremover og dukkede hovedet ned i dens bløde uld.

„Åh, jeg er så grim, så grim, så grim! Der er ikke noget at sige til, at der ikke er nogen, der bryder sig om mig. Jeg hader mig selv.“

Hun krøb længere ned i sweateren og skyndte sig væk i mørket. Drengene i bussen blev pludselig tavse, da de så skikkelsen, der hastede væk på fortovet.

„Sig mig Dan, hvem var det? Du opførte dig som om du kendte hende.“

„Åh, det var en pige fra min klasse.“

„Hun er en sød én, ikke?“

„Jo, det er netop det, der er det gale ved det — hun tænker kun på sig selv. Hun er rent ud sagt storsnudet.“

Bussen arbejdede sig langsomt op ad gaden med de røde, glødende baglygter; så drejede den om et hjørne og forsvandt.

Denne historie, der vandt novellekonkurrence i Era of Youth, er skrevet af 18-årige Susan Eyestone fra Ogden i Utah.

SØNDAGSSKOLE

„Den gyldne regel” i undervisningen

AF PETER J. DYSON

„Den gyldne Regel” brydes lige så meget i undervisning som i hvilket som helst andet erhverv. Hvad er „den gyldne regel” i undervisning? I al enkelthed er den dette: **Undervis, som du gerne selv vil undervises.** Det vil sige, at som lærere skal vi — uden hensyn til vore klassemedlemmers alder — prøve at se os selv som personer på det pågældende alderstrin og spørge os selv: „Hvad yder denne præsentation til mit vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium?” Vi vil i det følgende give nogle enkelte, gode råd.

For ca. tre år siden gik min hustru og jeg hen for at høre en russisk symfoni. Det var i Raleigh, North Carolina. Vi kom lige netop for sent, og gik således glip af det første nummer. Medens vi gik og ventede, kom vi henad en lang gang, hvor vi fra et værelse kunne høre violinspil; det lykkedes os at smutte ind og lytte. Pludselig kiggede manden på sit ur, tog jakke og slips på og skyndte sig ud af værelset. Vi fulgte efter, og til vor store forbavselse gik han ind i koncertsalen som gæstesolist. Han havde lært en af de hemmeligheder ved at kunne yde sit bedste, der også gælder for undervisning: **Man skal ikke optræde uforberedt.** Behovet for „en opvarmning” er en af grundene til, at vi holder formøde.

I Apostlenes Gerninger, 2. kapitel, læser vi, at på pinsefestens dag blev folk forbavsset over de taler, de hørte. Hvad var det, der gjorde disciplene forskellige fra de fiskere, der havde fulgt Jesus, for Han blev korsfæstet? Disse mænd talte med myndighed. Dette er den anden

hemmelighed ved at kunne fange opmærksomheden: **Man skal tale med overbevisning.** Det er også en af grundene til, at vi får den Helligånds gave: at den skal hjælpe os til at få et vidnesbyrd, så vi kan tale eller undervise med overbevisning.

Da Kristus talte til kvinden ved brønden i Samaria, overraskede Han hende ved ikke kun at nævne hendes nuværende mandlige kammerat, men også hendes forrige mænd. Han forhørte hende ikke, selv om Han kendte hendes svagheder. Dette er den tredje hemmelighed ved at kunne fange folks opmærksomhed: **Man bør give sig tid til at lære noget om medlemmerne i ens klasse.**

Vi har her omtalt tre hemmeligheder ved at kunne få gode resultater, hemmeligheder, som egentlig ikke er hemmeligheder, for de har været praktiseret siden tidernes begyndelse. Ikke engang Adam blev sendt ud af Edens Have uden instruktioner. Han var forberedt — til en vis grad — til sine nye oplevelser.

Hvis vi studerer i forvejen, taler med overbevisning og kender vore klassemedlemmer, så er vi klar til at **vække deres opmærksomhed.** Men hvad med at **bevare den opmærksomhed?**

Hvordan begynder man en lektie for at få klassens opmærksomhed samlet om en idé? Hvad er det for en tanke, vi gerne vil, de skal samle sig om? Der er flere muligheder, når man skal begynde på en lektie. Vi nævner et par af dem:

1. Hvem kan fortælle os, hvad det var, vi studerede i sidste uge?

Nadververs for januar måned

Senior-Søndagsskolen:

Jesus sagde: ”Hvis nogen vil gøre Hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget.”
(Johs. 7:17)

Junior-Søndagsskolen:

Jesus sagde: ”Dette er mit bud, at I skal elske hverandre, ligesom jeg har elsket jer.”

(Johs. 15:12)

2. Sidste gang studerede vi
Den negang vil vi studere
3. Lad os forestille os, at vi
Hvorledes ville I ?

Den mest almindelige, den mest ubarmhjertige og måske også den dårligste af de tre, er den første. Den er som at tage låget af Pandoras æske for den, der gerne vil tale, og den får den, som ikke var tilstede ved sidste møde, til at sidde fuldstændig „blank“ uden at kunne tænke så meget som én positiv tanke. Det klasse medlem, som er agtpågivende, finder snart ud af, at han bare kan kigge på lektien under åbningsprogrammet, så er han klar til at tale de første 5—10 minutter af klasseperioden. Andre klasse medlemmer er tilbøjelige til at sætte sig godt tilrette og „lade Georg klare de paragraffer“.

Man bør ikke lade eleverne komme til orde, før man har „slået tonen an“ og „har klassen i sin hule hånd“. „Tænke-spørgsmål“ er langt bedre ved klassens begyndelse end „huske-spørgsmål“. For at kunne stille et „tænke-spørgsmål“ er det bedst at begynde med at fortælle, hvad lektien idag drejer sig om og give hvert klasse medlem en rolle at spille i den. Jo mere levende indledningen er, des mere levende vil klasse medlemmet kunne se sig selv identificeret med det spørgsmål eller problem, man præsenterer. Når medlemmerne ser sig selv som rolle-havende på scenen, bliver interessen levende.

Hvis man ønsker at forbinde sidste uges lektie med 1) sidste uges livsførelse, 2) denne uges lektie, og 3) næste

uges livsførelse, er det meget nødvendigt, at man plan-lægger sine åbningsbemærkninger under bøn og megen omtanke. Så vil vore første ord som lærere klinge med myndighed og overbevisning, nøjagtig ligesom violinistens bue bevæger sig over strengene og frembringer den rene tone.

En tanke, man skal holde fast ved, både under forberedelsen og under præsentationen af lektien, er elevernes baggrund. Man bør gøre sig så fortrolig med Kirkens undervisningsprogram, så man ved, hvad medlemmerne har lært i de foregående år. Det vil altså sige, at, man i Søndagsskolens seniorklasse ved, hvad der er blevet undervist om i Primary, GUF og Præstedømmets klasser, således at man kan drage fordel af elevernes foregående erfaringer. Hvis man undlader det, risikerer man at komme til at kede eleverne. Hver gang en lignelse bliver gentaget, bør det gøres på en ny måde, mere dybtgående i forhold til klassens nuværende alder og situation.

Og endelig må man som lærer lære at slappe af og befinde sig vel. Husk dette, at det vigtigste er ikke, at man kommer frem med en hel del tanker i en lektie, men det er måden, de præsenteres på, der gælder! Måske skulle man i stedet for at sige „præsenterer“ sige „får fra klassen“; for det medlem, som kommer frem med „sagens kerne“ for at få den forment til anvendelse i sit liv, går tilfreds hjem fra klassen. Denne dobbelte tilfredshed er belønningen for at anvende „den gyldne regel“ i undervisningen.

Simplex Darwin K. Wolford

Skal- skal ikke?

Vi bliver ofte stillet over for det spørgsmål, om det er tilladt en sangleder at give børnene i Junior-søndags-skolen lov til selv at foreslå en af deres yndlingsange til sangøvelsen. Man påstår nemlig, at man på denne måde lettere holder børnenes interesse og opmærksomhed fangen og hjælper dem til at leve med i gudstjenesten; man siger desuden, at der på denne måde skabes variation i sangøvelsesperioderne, samt at man derved udnytter tiden bedre. Det hævdes også, at børn kan lide at være med i et hvilket som helst program, og at de synes det er morsomt selv at foreslå deres yndlingsange; de vil ofte vælge sange, som de godt kan lide, men som sanglederen ikke har anvendt et stykke tid. Ofte må en assisterende sangleder overtage hvervet i sidste øjeblik, og så er det den eneste måde, man kan få udnyttet sangøvelsen på.

Den skik at lade medlemmer af forsamlingen, det være sig unge eller gamle, spontant vælge en sang, der skal synges til sangøvelsen, er ikke nogen god skik. Det man mister ved en sådan fremgangsmåde overgår langt det, man vinder:

1) Ledelsen af åbningsprogrammet overgår til sange-

nes vedkommende til forsamlingen, selv om det er sanglederen opgave.

2) Man går glip af formålet med sangøvelsen, for i stedet for at lære de hellige at synges Zions sange ærbødig og andagtsfuldt, må sangleder og organist ofte præsentere sange, som andre ønsker at synges, og som synges alt for tit — og som måske slet ikke passer til sabbatsdagen.

3) Tilbedelsens og ærbødighedens ånd forsvinder under udveksling af kommentarer mellem sangleder og forsamling, eller — hvor det drejer sig om Junior-søndags-skolen — mellem sanglederen og børnene, som meget gerne vil have, at man vælger deres yndlingsange uden hensyn til, om de passer til situationen.

Sangøvelsen er ikke et tidspunkt til „sjov“ eller til underholdningsange. Børnene kommer ikke i Kirken for at blive underholdt. Hvis sangledere ønsker at bruge yndlingsange, hvorfor så ikke forberede dem i forvejen ved at spørge de enkelte medlemmer i Kirken, hvad de gerne vil synges, og så gøre det på et andet tidspunkt end under søndagsskolens åbningsprogram, og kun tage de sange, som er mest anvendelige på en sabbatsdag?

— A. Laurence Lyon.

En lærers ansvar . . .

Jeg beder jer om at tænke på den virkning, det vil kunne få på samfundet, hvis det kunne lykkes hver eneste værdig lærer, hver eneste, at påvirke blot ét menneske til at leve det samme rene liv, som han selv gør, til at have samme kærlighed og samme ønske om at tjene sine medmennesker, som han selv har

Jeg lagde engang mærke til en ung pige, en teenager, som var særlig interesseret i at komme til at tale med den lille dreng, som stod ved siden af mig. Jeg kunne se, at hun gerne ville hilse på ham, og at han blev glad for at se hende og for at hilse på hende. Da vi var gået forbi hende, spurgte jeg: „Hvem er hun?“

„Det er min lærerinde“, svarede han.

„Hvad hender hun?“

„Jeg ved ikke, hvad hun hedder, men ih, hun er super!“

Det var ikke et helt rigtigt udtryk, han anvendte, men jeg forstod godt, hvad han mente, ligesom jeg jo også kunne læse udtrykket i hans ansigt, og i mit hjerte takkede jeg den unge pige for den indflydelse, hun havde, over drengen. Hun var kun en teenager, men det, som denne pige ville sige til ham i klassen, ville han acceptere som evangelisk sandhed; det, som hun foretager sig, vil han efterligne, og den unge pige vil (sammen med utallige andre lærerinder) til en vis grad have ansvaret for dannelsen af den drengs karakter.

Præsident David O. McKay

KIRKEN PÅ MAGLEGAARDS ALLE

Omkring 70 medlemmer og missionærer med præsdent Benny Lindén og præsdent Don L. Christensen i spidsen samledes i efteråret hver mandag morgen kl. 4.30(!) på Maglegaards Allé i Søborg for at arbejde på den nye kirkebygning, så den kunne blive færdig til den udstilling som var planlagt til julen 1967 i forbindelse med Kirkens færdiggørelse, og de møder, som det

var håbet at kunne afholde i bygningen i julen.

Alle de søskende og missionærer, som så beredvilligt har stillet deres tid og arbejdskraft til rådighed, siger vi hjertelig tak og beder Gud velsigne dem med alt hvad de trænger til i fremtiden.

Medens disse linier skrives (november 1967) er arbejdet på kirkebygningen i fuld gang.

Missionærankomster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

6. oktober:

Lise Petersen fra Viborg, beskikket til at arbejde i Horsens.

19. oktober:

Warner Letto Christensen og **Faun Lund Christensen** fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Kolding.

Missionæraflossinger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

20. oktober:

Soster **Kathlene Beverly** fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Horsens.

Soster **Rhea Roberts** fra Ontarios, Oregon, efter sidst at have arbejdet i Randers.

William Rake Lyells fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Aarhus.

27. oktober:
Michael Del Woodland fra Idaho Falls, Idaho, beskikket til at arbejde i Aabyhøj.

John Powell Ricks fra Rexburg, Idaho, beskikket til at arbejde i Gentofte.

Leonard Arthur Hale fra Molalla, Oregon, beskikket til at arbejde på Bornholm.

UNGDOMSMISSIONÆRERNE

I året 1967 har der i missionen været 40 ungdomsmissionærer, som sammen med fuldtidsmissionærerne hver har fuldført en 2-ugers mission.

De unge har med iver og begejstring

udført deres opgaver, som har givet dem en forsmag og prøve på hvad missionærarbejde er, og været en forberedelse for dem til engang at blive »rigtige« missionærer.

Vi siger alle de unge en hjertelig tak for den trofasthed, hvormed de altid

tager imod det kald og de opgaver, der bliver pålagt dem, og håber at dette initiativ må fortsætte til gavn og glæde for den danske mission.

Billedet viser nogle af de 40 unge.

Missionspræsidentskabet.

FEST I KØBENHAVN NORDRE GREN

I forbindelse med grenskonferencen afholdt København Nordre Gren en vellykket festmiddag med underholdning lørdag den 9. september.

G. U. F.-salen var smukt pyntet og strålede af levende lys og blomster, da de mange gæster satte sig ved bordene, hvor en dejlig middag, bestående af aspargessuppe, kinesisk risret og is med frugter, serveredes af medlemmer af grenspræsidentskabet og deres hustru. For hjælperne i køkkenet var en af de bedste ting ved middagen, at der ingen opvask var, idet alt servicet var engangsbestik!

Imellem retterne og efter middagen var der en strålende underholdning, hvoraf vi nævner et kvartet ved Palle Hatting, Ulveungerne som opførte en parodi på »Roselli og hendes moder« og vakte stormende jubel, vor gode ven Barbaro Elia, som høstede bragende bifald på sine italienske sange, Astri Antonsen som på smukkeste måde læste »Svinedrengen«, medens

der samtidig blev vist lysbilleder, der illustrerede eventyret, og endelig Christian Ringheim og Erik Toft, som opførte en komisk sketch.

Det var en dejlig fest!

Billedet viser et udsnit af gæsterne ved festen.

M. K.

<p>ORDINATIONER:</p> <p>København Nordre Gren: 10. september: Ole Aarenstrup ordineret til diakon af broder Hans Billeskov Jansen. Michael Andersen ordineret til diakon af broder Erik Andersen. Willy Block Johansen ordineret til præst af broder Gary M. Larsen. Svend Aage Jensen ordineret til lærer af broder Preben Johannessen. 20. september: Svend Wanner-Olsen ordineret til diakon af broder Hans Billeskov Jansen. 28. september: Svend Wanner-Olsen ordineret til præst af broder Benny Lindén. 8. oktober: Jørn Ragn ordineret til diakon af broder Gary M. Larsen. København Gren: 1. oktober: Helge Nørrung ordineret til præst af missionspræsident Don L. Christensen. Aalborg: 1. oktober: Kjeld Poulsen ordineret til præst af broder Leif Klitgaard. Rønne: 1. oktober: Alex Rose ordineret til diakon af ældste Kerry Allen.</p>	<p>8. oktober: Karl Rønholdt Madsen ordineret til diakon af ældste George Petersen. Randers: 8. oktober: Niels Axel Nahr ordineret til lærer af broder Aksel Nøhr. Frederikshavn: 15. oktober: Kristen Tobias Mikael Samuel Jacob Sethsen ordineret til diakon af ældste Blaine Larsen.</p> <p>NYTÅRSHILSEN De bedste ønsker om et godt og velsignet nytår sendes alle i den danske mission.</p> <p>Det jyske Distriktpræsidentskab</p> <p>VELSIGNELSER: Slagelse: 8. oktober: Jens Birger Madsen og Ulla Bille Lind Madsens datter, Marianne Bille Madsen, velsignet af sin fader. København Nordre Gren: 14. september: Svend og Jytte Wanner-Olsens datter, Pernille Wanner-Olsen, velsignet af missionspræsident Don L. Christensen.</p>	<p>FØDELSEDAGE: Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende: København Gren: Johannes Stricker, Brøndbyvænge 3, 65 år den 18. januar. Carla Marie Christiane Lund, 70 år d. 2. januar. Emmy Alvida Misfeldt Hansen, Viger-slevvej 22, 80 år den 20. januar. Marius Thomas Thomsen, Bogtrykkervej 45, 75 år den 22. januar. Tove Rasmussen, Langagervej 66, 60 år den 30. januar. Amager: O'ga Christiane Carla Andersen, 80 år den 22. januar. Frederikshavn: Jens Marinus Christensen, 75 år den 27. januar.</p> <p>BRYLLUP I AMERIKA: Tidligere missionær i den danske mission, Terry Ned Booras, vieses den 6. september i Oakland Templet til Mary Elizabeth White. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!</p>																											
<p>DÅB: København Gren: 30. september. Ely Elsie Søndergaard, døbt af ældste Layne Van Orden, håndspålggelse ved ældste Steven Fales. 7. oktober: Ole Petersen, døbt af ældste Steve Harris, håndspålggelse ved ældste James Woodward. København Nordre Gren: 13. september: Svend Wanner-Olsen, døbt af broder David Hermansen, håndspålggelse ved missionspræsident Don L. Christensen. Henrik Wanner-Olsen, døbt af broder Christian Ringheim, håndspålggelse ved ældste Layne Van Orden. 9. september: Jørn Ragn, døbt af ældste Terry Williams, håndspålggelse ved broder Zimmerman Petersen. 16. september: Ellen Meyer, døbt af broder Kaj Lauridsen, håndspålggelse ved ældste Richard Bell. 7. oktober: Birgitte Gram-Hansen, døbt af broder Erik Andersen, håndspålggelse ved samme. Skiøve: 23. september: Lilij Trøjelsgård Larsen, døbt af ældste Lee Mortensen, håndspålggelse ved ældste Doren Sorensen.</p>	<p>TEMPELREJSENERNE I 1968 Tempelrejserne for de danske søskende vil i 1968 finde sted til følgende tider: Tempelrejse nr. I: 7.-12. juli Tempelrejse nr. II: 25.-30. august</p> <p>Skal vi rejse med fly til Schweiz? Hvert år arrangerer vi jo grupperejser med toget til Schweiz, men fra mange forskellige sider er vi blevet spurgt, om vi ikke kan flyve derned i stedet for, og derved undgå den lange, trættende rejse med toget. Vi har tidligere forsøgt at arrangere en flyrejse, men da der kræves et bestemt antal passagerer for at en flyrejse kan gennemføres, og der ikke har været tilslutning nok, har vi ikke kunnet realisere planen. Vi vil gerne gøre et forsøg igen i år for at virkeligere flyvejsen, men for vi indhenter tilbud vil vi gerne vide lidt om, hvor mange passagerer vi eventuelt kan regne med, og vi beder derfor de søskende, som kunne tænke sig at flyve i stedet for at køre med tog eller bil til Schweiz, om så snart som muligt at sende os et par ord om, hvorvidt de gerne vil flyve. Prisen vil blive lidt højere end med toget, men til gengæld vil det være bekvemmere og spare</p>	<p>megen tid. Vi kan endnu ikke sige noget helt bestemt om prisen, idet den vil afhænge af tilslutningen. Skriv altså endnu i dag og lad os vide, om De synes om planen (eller eventuelt har noget imod den!) Brevet bedes sendt til Mary Kaiser, Dalgas Boulevard 164, 2000 København F. Mærk venligst brevet: »Tempelrejse«.</p> <p>Meddelelser fra templet: Endowment-sessioner finder sted hver lørdag til følgende tider (i vinter-månederne):</p> <table border="0"> <tr> <td>1. lørdag</td> <td>tysk</td> <td>kl. 8.30</td> </tr> <tr> <td></td> <td>fransk</td> <td>kl. 13.30</td> </tr> <tr> <td>2. lørdag</td> <td>tysk</td> <td>kl. 8.30</td> </tr> <tr> <td></td> <td>tysk</td> <td>kl. 13.30</td> </tr> <tr> <td>3. lørdag</td> <td>engelsk</td> <td>kl. 8.30</td> </tr> <tr> <td></td> <td>tysk</td> <td>kl. 13.30</td> </tr> <tr> <td>4. lørdag</td> <td>tysk</td> <td>kl. 8.30</td> </tr> <tr> <td></td> <td>tysk</td> <td>kl. 13.30</td> </tr> <tr> <td>5. lørdag</td> <td>Sessioner for Præstedømmet på forskellige sprog, efter forudgående tilmelding. Kun for søskende, som i forvejen har fået deres endowment.</td> <td></td> </tr> </table>	1. lørdag	tysk	kl. 8.30		fransk	kl. 13.30	2. lørdag	tysk	kl. 8.30		tysk	kl. 13.30	3. lørdag	engelsk	kl. 8.30		tysk	kl. 13.30	4. lørdag	tysk	kl. 8.30		tysk	kl. 13.30	5. lørdag	Sessioner for Præstedømmet på forskellige sprog, efter forudgående tilmelding. Kun for søskende, som i forvejen har fået deres endowment.	
1. lørdag	tysk	kl. 8.30																											
	fransk	kl. 13.30																											
2. lørdag	tysk	kl. 8.30																											
	tysk	kl. 13.30																											
3. lørdag	engelsk	kl. 8.30																											
	tysk	kl. 13.30																											
4. lørdag	tysk	kl. 8.30																											
	tysk	kl. 13.30																											
5. lørdag	Sessioner for Præstedømmet på forskellige sprog, efter forudgående tilmelding. Kun for søskende, som i forvejen har fået deres endowment.																												

Richard L. Evans

Det talte ord

I udkanten af ...

Mellem nogle hverdagsord finder vi ordet „udkant“, der som regel bruges i sammensætningen „i udkanten af... f.eks. en skare mennesker“. Uden tvivl findes der udkanter af næsten alting, men med hensyn til virkelig præstation, synes „udkant“ ikke at spille nogen særlig vigtig rolle. Den er der bare. Udtrykket „i udkanten af“ har også andre former i sproget: „på grænsen af“, på vippen“ og flere andre. Familier har deres „udkanter“. Klubber og komiteer har deres „udkanter“. Kommuner og lande har deres „udkanter“. Kirker har deres „udkanter“. Enhver organisation, enhver institution har medlemmer, som er „lige på vippen“. De er ikke helt indenfor eller helt udenfor. De hævder at være en del af billedet, når der foregår noget godt, men nægter af være en del af billedet, når der er forpligtelser, der skal overholdes. De ønsker fordelene ved borgerskab uden at påtage sig deres fulde del af arbejdet. De ønsker privilegierne ved medlemskab uden at imødegå deres mål af forpligtelser. De ønsker familiens kærlighed og loyalitet uden at bære deres fulde del af familiebyrden. De ønsker Kirkens velsignelser og fordele uden selv at yde arbejde eller støtte. De ønsker landets frihed, fred, beskyttelse og fremgang uden selv at vise fuld loyalitet eller troskab. Man er i sandhed brændemærket, hvis man blot står i udkanten af gruppen og aldrig helt bliver en del af billedet. Og man spekulerer på, hvor megen tålmodighed alles Dommer og Fader vil have med dem, som vælger at leve deres liv i udkanten, uden at blive en virkelig funktionalistisk del af billedet. De største velsignelser og forjættelser i livet (så vel som de mindre, naturligvis), er forudsagt og betinget af at man udfører noget, tager del, gør et stykke arbejde, efterlever loven, og når vi gør, hvad vi skal, vil vi på en eller anden måde, på et eller andet sted, modtage den forjættede belønning. Men hvis vi med vilje undlader at udføre noget, hvis vi med vor gode vilje befinder os „i udkanten“, hvis vi ikke helt kan blive talt med inde eller ude, vil vi gå glip af de belønninger, som kommer til dem, som man kan regne med.

„The Spoken Word“ fra Tempelpladsen, udsendt
over KSL og Columbia Broadcasting System
den 19. Marts 1967. Copyright 1967.